Περιοδος 2η,
Νο 81
Φλεβάρης '99
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις αλλες σελιδες

Νίκη στην απεργία των εργαζομένων στα ξενοδοχεία σελ. 12

Πάλη ενάντια στη Δεξιά, πάλη για το σοσιαλισμό σελ. 6-7

Να μήν περάσουν οι ιδιωτικοποιήσεις σελ. 3

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Κάτω τα χέρια απο ξενοδοχοϋπάλληλους, λιμενεργάτες και ημικρατικούς

ΟΧΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

35ωρο και αυξήσεις

- Σταματήστε τις ιδιωτικοποιήσεις
- Φορολογήστε τους πλούσιους

Αμεση αποκατάσταση των δολοφονηθέντων αριστερών απο την ΕΟΚΑ το '55 - '59

Στις 30 και 31 του Γενάρη έγιναν στο θεατράκι του Δήμου Λάρνακας τα πολιτικά μνημόσυνα του Μιχάλη Πέτρου και του Ηλία Τοφαρή που δολοφονήθηκαν απο την ΕΟΚΑ στις 20 του Γενάρη το '58, με το πρόσχημα ότι ήταν συνεργάτες των άγγλων.

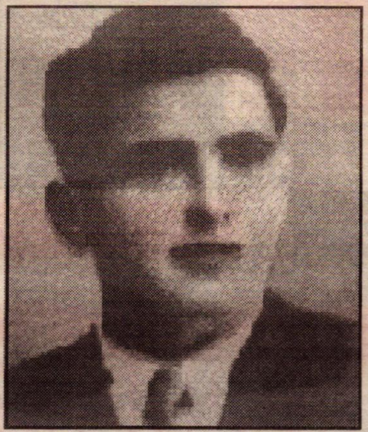
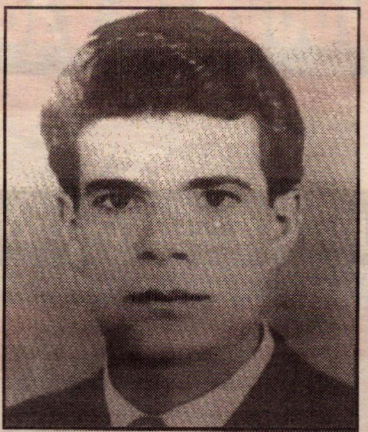

Μιχάλης Πέτρου και Ηλίας Τοφαρή. Δολοφονήθηκαν απο τους μασκοφόρους του Γρίβα στις 20 Γενάρη '58

Το θεατράκι του Δήμου Λάρνακας αποδείχτηκε πολύ μικρό για να χωρέσει τις εκατοντάδες κόσμου που παρευρέθηκαν για να τιμήσουν τους δολοφονημένους ήρωες της εργατικής τάξης.

Η ατμόσφαιρα ήταν έντονα φορτισμένη, απο τις ομιλίες των συναγωνιστών του δολοφονημένου συνδικαλιστή. Προβλήθηκε ακόμη μια σύντομη ταινία με σκηνές απο τις διαδηλώσεις που έγιναν στην γενέτειρα του Μιχάλη Πέτρου, την Λύση, την ώρα της κηδείας του και απο δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στη Λευκωσία που διαμαρτύρονταν για τις δολοφονίες.

Για σαράντα τόσα χρόνια οι οικογένεια του, όπως και των άλλων αριστερών που δολοφονήθηκαν απο τους μασκοφόρους του Γρίβα, ζουν με το βάρος της άδικης κατηγορίας και της άδικης δολοφονίας. Το αίτημα για αποκατάσταση τους μπαίνει σήμερα επιτατικά. Σαν οφειλόμενη απόδοση δικαιοσύνης για τον άδικο χαμό τους αλλά και σαν απάντηση στους θρασείς νοσταλγούς της αντικομουνιστικής εκστρατείας και του γριβισμού, που τα τελευταία χρόνια ενθαρρυμένοι απο την επίσημη πολιτική της κυβέρνησης Κληρίδη βγαίνουν ανοιχτά στο πολιτικό προσκήνιο.

Τις ίδιες μέρες οι διάφοροι εκπρόσωποι των συνδέσμων αγωνιστών, όπως ο Παπαφώτης βγήκαν στα αφιερώματα που έκανε ο «Άστρα» για τις δολοφονίες, για να δικαιολογήσουν τα αποτρόπαια εγκλήματα του Γρίβα. Το βασικό τους επιχείρημα ήταν ότι αν ο Γρίβας είπε ότι ήταν προδότες τότε ήταν προδότες και είναι καλά σκοτωμένοι. Ποτέ όμως, ούτε τότε, ούτε και σήμερα, δεν παρουσίασαν έστω και το ελάχιστο στοιχείο για να δικαιολογήσουν τους ισχυρισμούς τους.

Αντίθετα οι χωριανοί του Μιχάλη Πέτρου ακόμα και τα μέλη της ΕΟΚΑ είναι έτοιμοι να υπογράψουν για την αθωότητα και την αποκατάσταση του.

Πολιτικές δολοφονίες

Οι αριστεροί που δολοφονήθηκαν απο τους μασκοφόρους του Γρίβα, δεν εκτελέστηκαν γιατί ήταν συνεργάτες των άγγλων αλλά δολοφονήθηκαν με τον πιο αποτρόπαιο τρόπο για να τρομοκρατηθούν οι αριστεροί και να περιθωριοποιηθεί η αριστερά.

Αυτό εξάλλου ομολογεί και ο ίδιος ο Γρίβας σε απαντητική επιστολή του στο Μητροπολίτη Άνθιμο στις 25-1-58 ο οποίος του ζητούσε να σταματήσει τις δολοφονίες των αριστερών: *«οι κομμουνισταί ειναι οι αντίπαλοι μας είτε το θέλουμε είτε όχι. Ενδείκνυται να τους εξοντώσουμε ως πολιτική οντότητα, ώστε να μη επηρεάζουν το εθνικό ζήτημα όπως συνέβαινε μέχρι τούδε».*

Αυτό που «*συνέβαινε μέχρι τούδε*» και ήθελε να το σταματήσει ο Γρίβας ήταν οι εργατικοί αγώνες ελλήνων και τούρκων εργατών και η επιρροή που είχε σε αυτούς η αριστερά. Ήταν οι μεγάλες απεργίες όπως αυτές του '48. Η πιθανότητα ένα νέο '48 να επαναληφθεί σε μεγαλύτερη ένταση και να γενικευτεί η εξέγερση όχι μόνο ενάντια στην αποικιοκρατία αλλά και την εθναρχία που το '48 είχε ταχθεί με την αποικιοκρατία ήταν ένας πραγματικός εφιάλτης. Έτσι η εθναρχία και η δεξιά κατέφυγαν στο αντάρτικο και τον Γρίβα.

Βέβαια ο Γρίβας που ήταν ένας πωρωμένος αντικομουνιστής έδειξε υπερβάλλοντα ζήλο. Όπως γράφει ο Α. Παυλίδης στο βιβλίο του «ο Μακάριος»: *«Η ΕΟΚΑ, είναι το μόνο "απελευθερωτικό" κίνημα διεθνώς, που πέτυχε να δολοφονήσει περισσότερους "προδότες" παρά Βρετανούς, που υποτίθεται ότι ήταν ο στόχος της ΕΟΚΑ. Αυτό και μόνο το στοιχείο μαρτυρά τους σκοπούς του Γρίβα. Συγκεκριμένα κατά την περίοδο του 1955-59 σκοτώθηκαν 504 άτομα. Απο αυτούς 142 άγγλοι, 64 τουρκοκύπριοι και 278 ελληνοκύπριοι. Η ΕΟΚΑ έκαμε 265 "εκτελέσεις". Απο αυτούς, οι 131 ήταν ελληνοκύπριοι και 134 άγγλοι και τουρκοκύπριοι μαζί. Εναντίον ποίων λοιπόν αγωνίζονταν ο Γρίβας;»*

Οποίος δεν συμπορευόταν με τον Γρίβα χαρακτηρίζονταν προδότης και εκτελείτο. Έτσι επέβαλλε κλίμα τρομοκρατίας μέσα στον κόσμο και εξασφάλιζε υποστήριξη στην ΕΟΚΑ.

Ο Πρόεδρος Κληρίδης που πήγε στο μνημόσυνο του Γρίβα, λίγες μέρες πριν την επέτειο της δολοφονίας των Πέτρου και Τοφαρή είπε ότι «*τιμούμε τον Γρίβα του '55 - '59*» προσπαθώντας να τον διαχωρίσει απο την υπόλοιπη του δράση.

Ο Γρίβας όμως ήταν πάντα ο ίδιος εγκληματίας. Τα χέρια του είναι βαμμένα με αίμα, απο το '44 που σαν αρχηγός της φασιστικής οργάνωσης «Χ» συνεργάζονταν με τους ναζί και δολοφονούσε αριστερούς, μέχρι την ΕΟΚΑ του '55 - '59 και την ΕΟΚΑ Β' του '72 - '74.

Η αποκατάσταση σήμερα των δολοφονημένων αριστερών απο την ΕΟΚΑ είναι άμεση και επιτακτική ανάγκη, όχι μόνο για να αποκαταστήσουμε τη μνήμη και τις οικογένειες των δολοφονηθέντων, όχι μόνο για ν' αποκαταστήσουμε την ιστορική αλήθεια αλλά και σαν απαραίτητο κομμάτι της κόντρας με την πολιτική της εθνικοφροσύνης, της λιτότητας και της πολεμοκαπηλιας που ακολουθά η κυβέρνηση Κληρίδη.

Αγγελική Μιχαήλ

Πανεπιστήμιο

Η αποχή έφερε την υποχώρηση της κυβέρνησης

Σε τρίωρη αποχή απο τα μαθήματά τους και σε καθιστική εκδήλωση διαμαρτυρίας προέβησαν οι φοιτητές του Πανεπιστημίου την Πέμπτη 4 Φεβρουαρίου, απαιτώντας την παραχώρηση χορηγίας 1000 που δίνεται στους φοιτητές του εξωτερικού και σε όσους φοιτούν στο πανεπιστήμιο Κύπρου.

Είναι ένα δίκαιο αίτημα των φοιτητών οι οποίοι πληρώνουν υπέρογκα ποσά για ενοίκιο, φωτοτυπίες και για την μεταφορά τους από άλλες πόλεις. Ενώ, η κυβέρνηση δίνει φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις στους βιομήχανους, εκατομμύρια για τους εξοπλισμούς που φέρνουν τον πόλεμο πιο κοντά και κερδίζει εκατομμύρια από τη μείωση της τιμής του πετρελαίου, δίνει ψίχουλα για την παιδεία. Ακολουθεί δηλαδή την γνωστή πολιτική λιτότητας που αφήνει τις κοινωνικές υπηρεσίες, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια να ρημάζουν. Αυτή η πολιτική δικαιολογημένα προκαλεί την αντίδραση μαθητών, εκπαιδευτικών και φοιτητών.

Ήδη η ΠΟΦΝΕ δήλωσε ότι η κρατική μέριμνα για τη μόρφωση είναι μέχρι σήμερα ανύπαρκτη. Αντίθετα, τεράστια προβλήματα έλλειψης στήριξης αντιμετωπίζουν : το ΑΤΙ, το ΑΞΙΚ, το Δασικό Κολέγιο και η Νοσηλευτική Σχολή.

Τελικά η κυβέρνηση κάτω από την πίεση της αποχής και της απειλής για κλιμάκωση των μέτρων με εκδήλωση διαμαρτυρίας των φοιτητών έξω από το Υπουργείο Οικονομικών και το Προεδρικό, έδωσε υποσχέσεις ότι θα φροντίσει να υλοποιηθούν τα αιτήματα τους και πως θα δώσει κρατική χορηγία ύψους 500 στους φοιτητές του Πανεπιστημίου και του ΑΤΙ.

Ούτε οι υποσχέσεις της κυβέρνησης αλλά ούτε και το ύψος της χορηγίας είναι αρκετές. Οι φοιτητές έχουν την εμπειρία από υποσχέσεις της κυβέρνησης που δεν υλοποιήθηκαν. Αλλά και οι 500 είναι πολύ λίγες για να καλύψουν τα τεράστια έξοδα των φοιτητών. Γι' αυτό το λόγο χρειάζεται η κλιμάκωση των μέτρων με επ' αόριστον αποχή για ν' αναγκαστεί η κυβέρνηση να υποχωρήσει ολοκληρωτικά και να ικανοποιήσει πλήρως το αίτημα των φοιτητών. Χριάζεται ακόμη ο συντονισμός με τους φοιτητές του ΑΤΙ, της Νοσηλευτικής και αλλους που ζητούν επίσης φοιτητική μέριμνα και παροχές.

Ήδη οι φοιτητές μέσω της ΠΟΦΝΕ δήλωσαν αποφασισμένοι να απαιτήσουν δυναμικά μια πραγματική κρατική φοιτητική μέριμνα. Οποιαδήποτε υπαναχώρηση της κυβέρνησης στις όποιες υποσχέσεις που ήδη έδωσε, θα πρέπει να σημαίνει δυναμική αντιμετώπιση απο όλους τους φοιτητές .

Μαρία Κωνσταντίνου

Αντίσταση στην απόπειρα εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης

Ο νέος Υπουργός Παιδείας, Ουράνιος Ιωαννίδης, υποσχέθηκε να επιτρέψει στις μαθήτριες να φορούν παντελόνια τους χειμερινούς μήνες, ικανοποιώντας ένα απο τα αιτήματα που τα τελευταία χρόνια είχε προκαλέσει αρκετές κινητοποιήσεις στα σχολεία.

Βέβαια δεν τον έπιασαν ξαφνικά οι καλοσύνες τον Υπουργό Παιδείας. Απλούστατα κατάλαβε πως φέτος τα πράγματα θα ήταν χειρότερα όταν θα άρχιζαν οι κρύες μέρες.

Στη ουσία ικανοποίησε αυτό το αίτημα για να αποφύγει τις αντιδράσεις των μαθητών και μαθητριών αλλά και για να εμφανιστεί στα μάτια τους σαν διαλλαχτικός και υποχωρητικός για να μπορέσει ν περάσει την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που θέλει. Έχει δει ποια ήταν η αντίδραση στην μεταρρύθμιση που επεχείρησε ο ομόλογος του στην Ελλάδα που ξεσήκωσε μαθητές, φοιτητές, καθηγητές και γονιούς και δεν θα ήθελε με κανένα τρόπο να έχει τα ίδια.

Ήδη η εξαγγελία του για αλλαγή στο σύστημα εξετάσεων για εισαγωγή στα πανεπιστήμια προκάλεσε την αντίδραση των μαθητών που δήλωσαν ότι αν υλοποιήσει τα σχέδια του ο Υπουργός Παιδείας θα προχωρήσουν σε καταλήψεις των σχολείων.

Μετά απο αυτό ο Ουράνιος αναγκάστηκε να κάνει πίσω. Βέβαια δεν έχει αναιρέσει τα σχέδια του για εκπαιδευτική μεταρρύθμιση αλλά αποφάσισε να την προωθήσει κομματιαστά και όχι ολόκληρη με μιας. Η μεταρρύθμιση που θέλει να περάσει ο Υπουργός Παιδείας ακολουθά τα πρότυπα της μεταρρύθμισης Αρσένη με αλλαγές στο σύστημα εξετάσεων για τους μαθητές και κατάργηση καταλόγου για τους καθηγητές.

Αυτό που χρειάζεται η Παιδεία δεν είναι τέτοιου τύπου αλλαγές αλλά δαπάνες που να δημιουργήσουν μία πραγματική δωρεάν. Εκείνο που χρειάζεται είναι ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Εκείνο που χρειάζεται είναι να δημιουργηθούν νέα σχολεία, με μείωση μαθητών κατά τάξη, μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών για να καλυφτούν όλες οι ανάγκες που υπάρχουν και να μην χρειάζεται να περιμένουν μέχρι τα 40 τους για να διοριστούν, νέα νηπιαγωγεία, να χτιστεί η πανεπιστημιούπολη, κρατική φοιτητική μέριμνα.

Αυτό όμως θα σήμαινε κόστος και δαπάνες, κάτι το οποίο δεν είναι διατεθειμένη να κάνει η κυβέρνηση Κληρίδη. Η δημόσια και δωρεάν Παιδεία δεν είναι μέσα στις προτεραιότητες της, γι αυτό και προτιμά να ψάχνει λύσεις με νέους τρόπους εξετάσεων και ελέγχου των μαθητών και παιδευτικών.

Μόνο οι δυναμικές και συντονισμένες κινητοποιήσεις των μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών μπορούν να την αναγκάσουν να τό κάνει. Οι εμπειρίες απο την Ελλάδα και το κίνημα των καταλήψεων μπορούν να προσφέρουν σημαντική βοήθεια προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Με απεργίες και καταλήψεις να σταματήσουμε τις ιδιωτικοποιήσεις

Νεα προσπάθεια για ιδιωτικοποιήσεις κάνει η Κυβέρνηση Κληρίδη με την απόφαση της για μετοχοποίηση της ΑΤΗΚ, ενώ λίγες μέρες νωρίτερα είχε εξαγγείλει την απόφαση να κλείσει το ξενοδοχείο Φιλοξενία στο τέλος του Μάρτη και να το πουλήσει σε ιδιώτες. Ακόμη έδωσε άδεια στην εταιρεία Λούης να κάνει ναυλωμένες πτήσεις, ανοίγοντας τις φιλελευθεροποιήσεις στις αερομεταφορές, με προοπτική την ιδιωτικοποίηση και των Κυπριακών Αερογραμμών.

Τον περασμένο χρόνο στην Ελλάδα οι απεργίες και οι καταλήψεις των εργαζομένων της Ιονικής Τράπεζας κατάφεραν να αποτρέψουν το ξεπούλημα της στους ιδιώτες

Για να τα πετύχει όλα αυτά προβάλει διάφορους μύθους: πως οι ιδιωτικοποιήσεις επιβάλλονται απο την προοπτική ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πως με τις ιδιωτικοποιήσεις θα έχουμε καλύτερες και φτηνότερες υπηρεσίες, πως αν δεν γίνουν ιδιωτικοποιήσεις οι οργανισμοί αυτοί θα κλείσουν και θα χάσουν τις δουλείες τους.

Παραμύθια

Όλα αυτά ειναι παραμύθια της Χαλιμάς.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν επιβάλλει τις ιδιωτικοποιήσεις. Στην Ελλάδα για παράδειγμα η συμμετοχή του κράτους στην οικονομία υπερβαίνει το 30% των υπηρεσιών και των επιχειρήσεων, ενώ η συμμετοχή του κράτους στην Κύπρο, δεν ξεπερνά το 18% της οικονομικής δραστηριότητας και ειναι μάλιστα το μικρότερο ποσοστό απο όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης. Ακόμα η Δανία εξαιρέθηκε απο πολλούς όρους του Μάστριχτ κάτω απο την πίεση και τις αντιδράσεις των εργαζομένων.

Μας προβάλλουν το παραμύθι πως δεν πρόκειται για ιδιωτικοποίηση αλλά για μετοχοποίηση με προτεραιότητα στους εργαζόμενους για την αγορά των μετοχών στην Α.ΤΗ.Κ. Η μετοχοποίηση είναι το πρώτο βήμα για την ιδιωτικοποίηση. Θέλουν να την μετατρέψουν σε μετοχική εταιρεία για να μπορέσουν να την πουλήσουν.

Αυτοί που θα φανε τις μετοχές δεν είναι οι εργαζόμενοι, αυτοί εξάλλου μόνο ένα μικρό μέρος των μετοχών μπορούν να αγοράσουν ακόμα και αν υποθέσουμε ότι θα θέλουν και θα μπορούν όλοι τους να αγοράσουν. Αυτοί που θα πέσουν σαν τα γεράκια για να φάνε τις μετοχές είναι οι κεφαλαιοκράτες και μεγαλοκαρχαρίες, που άνοιξαν ήδη εταιρεία με το όνομα TELEDEV αλλά και άλλες εταιρίες μεγαθήρια σαν την ΑΛΚΑΤΕΛ, την Ζήμενς.

Ήδη μέσω της θυγατρικής εταιρίας της Α.ΤΗ.Κ οι ιδιώτες μπαίνουν απο την πίσω πόρτα και απομυζούν απο τις επενδύσεις εκατομμυρίων λιρών της Α.ΤΗ.Κ και τις επεκτάσεις της διεθνώς απο τις χώρες του Καυκάσου μέχρι την Ασία και τα Βαλκάνια. Οι ιδιώτες, ελέγχοντας αρχικά έστω και μικρά πακέτα μετοχών, θα μπορούν να «γαλεύκουν» ακόμα περισσότερο την Α.ΤΗ.Κ..

Θέλουν μας λένε να κτυπήσουν τα μονοπώλια. Μας κοροϊδεύουν αφού τα μεγάλα μονοπώλια θα βάλουν χέρι και στην Α.ΤΗ.Κ. Απλά παίρνουν ισχυρούς οργανισμούς για να τους κάνουν κομμάτια και να τους δώσουν στους ιδιώτες τάχα για να καταργήσουν τα μονοπώλια. Τους ενοχλούν τα κρατικά μονοπώλια στις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας αλλά χαιρετίζουν τις συγχωνεύσεις και εξαγορές των ιδιωτικών εταιρειών που προσπαθούν να γίνουν μονοπώλια για να αντιμετωπίσουν την κρίση και τον διεθνή ανταγωνισμό, όπως ήταν η αγορά των ασφαλιστικών εταιρειών του Σιακόλα απο την Λαϊκή Τράπεζα που ξεπέρασε τα 40 εκατομμύρια λίρες.

Χειρότερα

Ο Ρολάνδης επιμένει πως αυτοί οι οργανισμοί κάνουν κέρδος γιατί δεν έχουν ανταγωνισμό και πως με την ιδιωτικοποίηση και τον ελεύθερο ανταγωνισμό, οι υπηρεσίες αυτές θα εξυπηρετούν «καλύτερα το κοινό» και με λιγότερα λεφτά. Αυτά ειναι χοντρά ψέματα. Οι υπηρεσίες αυτές λειτουργούν μέσα σε συνθήκες καπιταλισμού και αντιμετωπίζουν ανταγωνισμό, σε διεθνές επίπεδο. Παρόλο τον ανταγωνισμό η ΑΤΗΚ εξακολουθεί να είναι απο τις φτηνότερες και καλύτερες τηλεπικοινωνίες στο κόσμο.

Στους τομείς που έδωσαν υπηρεσίες στους ιδιώτες αυτές δεν έγιναν ούτε καλύτερες, ούτε φτηνότερες. Με την παραχώρηση των τηλεφωνικών συσκευών στους ιδιώτες αυτές ακρίβυναν, ενώ υπηρεσίες που παρείχε δωρεάν η Α.ΤΗ.Κ, όπως το σέρβις και η επιδιόρθωση των τηλεφωνικών συσκευών, τώρα πληρώνονται και μάλιστα αρκετά ακριβά.

Στην Αγγλία με την ιδιωτικοποίηση του σιδηροδρόμου τα περισσότερα δρομολόγια γίνονται με καθυστέρηση, ενώ με την ιδιωτικοποίηση της Υδατοπρομήθειας πολλές συνοικίες κύρια φτωχογειτονιές, έμενα χωρίς νερό ή έπαιρναν μολυσμένο νερό.

Στη πραγματικότητα όσες δημόσιες επιχειρήσεις δεν πανε καλά είναι γιατί η κυβέρνηση προσπαθεί να τις χρεοκοπήσει για να δικαιολογήσει το ξεπούλημα τους στους ιδιώτες. Για παράδειγμα το Φιλοξενία το άφησαν για δεκαετίες ολόκληρες χωρίς καμία επένδυση, για να μας πουν τώρα ότι θέλει δύο εκατομμύρια για να γίνει ξενοδοχείο της προκοπής και πως η κυβέρνηση δεν διαθέτει αυτά τα λεφτά για να κάνει τον ξενοδόχο. Προτιμά να πετάξει τους εργαζόμενους στο δρόμο και να το ξεπουλήσει στους ιδιώτες για να καλύψει και μέρος των ελλειμμάτων της.

Λεηλασία των κατακτήσεων

Με τις ιδιωτικοποιήσεις η κυβέρνηση θέλει να εξασφαλίσει πόρους για να καλύψει ένα μέρος απο τα ελλείμματα της. Θέλει ακόμη να δώσει στους ιδιώτες την ευκαιρία να βάλουν χέρι σ' αυτές τις επιχειρήσεις και τα τεράστια κέρδη που κάνουν για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που τους δημιουργεί η κρίση. Ελπίζει ακόμη ότι με τις ιδιωτικοποιήσεις θα μπορέσει να λεηλατήσει τις κατακτήσεις των εργαζομένων και να τσακίσει τις οργανώσεις τους.

Οι εργαζόμενοι στο κρατικό και ημικρατικό τομέα κατάφεραν να κερδίσουν πολλά απο τα ωφελήματα τους, χάριν στον αγώνα τους, την μαζικότητα και την δύναμη που έχουν. Σημαντικά ωφελήματα που κέρδισαν έγιναν το παράδειγμα για να τους ακολούθησαν και άλλοι κλάδοι. Αυτό έγινε με την ΑΤΑ, τα Ταμεία Προνοίας και τα ωράρια. Αυτή την δύναμη θέλουν να σπάσουν για να πάψουν αυτοί οι κλάδοι να αποτελούν το «κακό» παράδειγμα.

Αν κυβέρνηση και εργοδότες καταφέρουν να κτυπήσουν αυτούς τους κλάδους τότε θα ανοίξει ο δρόμος για να βάλουν χέρι στις κατακτήσεις ολόκληρης της εργατικής τάξης. Γι' αυτούς τους λόγους δεν πρέπει να περάσει αυτά τα νέα σχέδια της για ιδιωτικοποιήσεις.

Πρέπει να τη σταματήσουμε.

Για να γίνει αυτό δεν αρκεί η φραστική καταδίκη των ιδιωτικοποιήσεων ή τα μασημένα λόγια, όπως αυτά του Γ.Γ του ΑΚΕΛ ότι αν είναι για μετοχοποίηση το συζητάμε αν ειναι για ιδιωτικοποίηση δεν συζητάμε. Χρειάζεται ένα καθαρό και δυνατό ΟΧΙ στις ιδιωτικοποιήσεις όπως και αν τις ονομάζουν.

Αντίσταση

Χρειάζεται περισσότερο απο όσο ποτέ άλλοτε η άμεση αντίδραση των συντεχνιών με απεργίες και κινητοποιήσεις κάθε φορά που η κυβέρνηση πάει να κάνει το παραμικρό βήμα προς τις ιδιωτικοποιήσεις.

Με την απόφαση του υπουργικού για μετοχοποίηση της Α.ΤΗ.Κ οι ηγεσίες των συντεχνιών έπρεπε να καλέσουν τους εργαζόμενους την άλλη μέρα σε κινητοποιήσεις, κι' όμως αυτές αρκέστηκαν σε κάποιες ανακοινώσεις και έκκλησης για διάλογο. Ο διάλογος για την ιδιωτικοποίηση δεν μπορεί παρά να καταλήξει στο κουτσούρεμα των δουλειών και των ωφελημάτων των εργαζομένων.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών πρέπει να πάψουν να κρατούν αυτή την παθητική στάση και να καταγγέλλουν απλά τις ιδιωτικοποιήσεις. Οι προηγούμενες απόπειρες ιδιωτικοποίησης σταμάτησαν μόνο με απεργιακές κινητοποιήσεις, όπως έκαναν οι ταχυδρομικοί.

Γι αυτό χρειάζεται η συλλογική και συντονισμένη δράση των εργαζομένων. Ο αγώνας των εργαζομένων στο Φιλοξενία πρέπει να συνδεθεί με τον αγώνα των εργαζομένων στην ΑΤΗΚ, τα λιμάνια και τις Κυπριακές Αερογραμμές. Μόνο έτσι μπορούμε να ανατρέψουμε τις ιδιωτικοποιήσεις και να κάνουμε τα σχέδια του Κληρίδη άχρηστα.

Προς αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται να παλέψει κάθε αγωνιστής εργαζόμενος.

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος

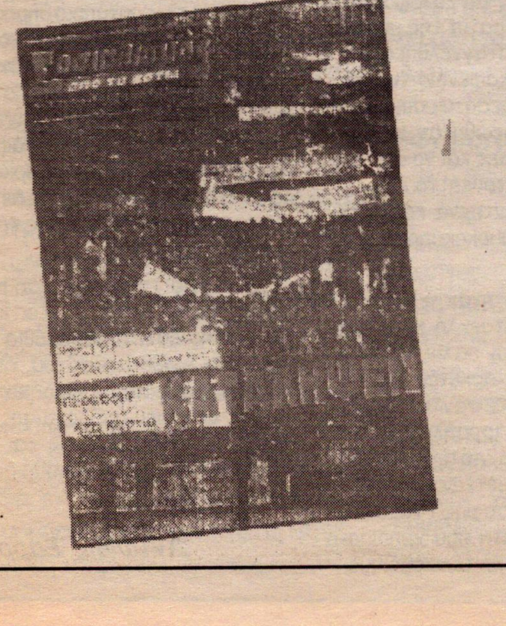

Σοσιαλισμός από τα κάτω

✔ Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα;

✔ Κρίση και εξοπλισμοί

✔ Κουρδιστάν

Μπορείτε να το προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή απο το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο που βρίσκεται στα γραφεία της οργάνωσης, Αρχ. Μακαρίου του Γ' 92 στο Καϊμακλί.

Μπορείτε να βρείτε επίσης άλλες εκδόσεις της Εργατικής Δημοκρατίας και άλλα μαρξιστικά βιβλία.

Επικοινωνήστε μαζί μας στο τηλ: 02-349959 Fax: 02349770

Κέρδη και διαφθορά

Η αλήθεια πίσω από τα «Ολυμπιακά ιδεώδη»

Τις τελευταίες μέρες έχει έρθει στην επιφάνεια όλη η μπόχα που αποπνέουν η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή, τα μέλη της οι «αθάνατοι» και ο σκληρός ανταγωνισμός ανάμεσα στα οικονομικά συμφέροντα των χωρών που διεκδικούν την ανάληψη των Ολυμπιακών αγώνων. Σήμερα αποκαλύπτεται ότι δεκάδες μέλη της ΔΟΕ έχουν δωροδοκηθεί και όλες οι χώρες που έχουν αναλάβει τους Ολυμπιακούς αγώνες τα τελευταία χρόνια έχουν χρησιμοποιήσει όλα τα «αθέμιτα μέσα» για να το καταφέρουν.

Αδίδσταχτοι καπιταλιστές σαν τον Ελληνα ιδιοχτήτη της Χαλυβουργικής Αγγελόπουλο και την κυρία του (αριστερά) λαδώνουν με εκατομμύρια τους "αθάνατους" του Σάμαρανκ (δεξιά) για μιά καλή θέση στο μεγάλο φαγοπότι των Ολυμπιακών

Οι Ολυμπιακοί αγώνες δεν έχουν να κάνουν τίποτα με «ιδεώδη». Αντίθετα γύρο τους περιστρέφεται ένας χορός τρισεκατομμυρίων. Βιομήχανοι, πολυεθνικές, τραπεζίτες, βαρόνοι των ΜΜΕ μπλέκονται σε μια κούρσα ανταγωνισμού, πολύ πιο σκληρή από αυτές που γίνονται στους ίδιους τους αγώνες, με χτυπήματα πάνω και κάτω από την μέση για το ποιος θα καταφέρει τελικά να βγει με τα περισσότερα κέρδη. Οι ανταγωνισμοί αυτοί άρχισαν να γίνονται όλο και πιο σκληροί μετά την Ολυμπιάδα το 1984 στο Λος Άντζελες, όταν τα κέρδη της ίδιας της διοργάνωσης - που μέχρι τότε η ανάληψη της αφορούσε κυρίως εθνικιστικές και πολιτικές σκοπιμότητες - έφτασαν τα 650 δισεκατομμύρια δραχμές.

Το μεγάλο φαγοπότι Η σύνθεση «αυτών που αποφασίζουν», των μελών της ΔΟΕ, είναι αποκαλυπτική. Πρίγκιπες και πριγκηπέσες απ' όλη την Ευρώπη, μεγιστάνες του χρήματος και των ΜΜΕ, όπως ο Α. Γκιλάντι (NBC), ο Κουένχε-Λι (Σάμσουνγκ), του πετρελαίου όπως ο πρίγκιπας Φεϊζάλ (Σ. Αραβία) και ο Αλ-Φάχωτ (Κουβέιτ), Δικηγόροι πολυεθνικών και συνεργάτες στυγνών δικτατόρων, με ένα γαρνίρισμα από παλιούς Ολυμπιονίκες. Έτσι για παράδειγμα, πίσω από τον καναδό μεγαλοδικηγόρο Ρ. Πάουντ (ένα από τους διεκδικητές της προεδρίας της ΔΟΕ από τον Σάμαρανκ), υπάρχει το αμερικάνικο κανάλι ABC που διεκδικεί τα δικαιώματα των αγώνων από το NBC.

Προκειμένου να ανοίξει η πόρτα για την ανάληψη των αγώνων τεράστια ποσά δαπανούνται για να «πειστούν» τα μέλη της ΔΟΕ να ανακηρύξουν νικήτρια την τάδε πόλη και τα συμφέροντα που κρύβονται από πίσω. Το Ναγκάνο της Ιαπωνίας στο οποίο έγιναν οι Χειμερινοί Ολυμπιακοί το 1998 ξόδεψε συνολικά 5 δις δραχμές. Όταν οι κάτοικοι της πόλης αντέδρασαν και ζήτησαν να μάθουν πώς δαπανήθηκαν αυτά τα χρήματα, έμαθαν ότι: 62 μέλη της ΔΟΕ επισκέφθηκαν την πόλη, για την ικανοποίηση των οποίων δαπανήθηκαν 6 εκατομμύρια λίρες! Ο γνωστός μεγιστάνας Ρούπερτ Μέρντοκ ξόδεψε 1 εκατομμύριο λίρες για ένα μόνο τραπέζι με θαλασσινά για τους «αθάνατους» για να τους πείσει για την υποψηφιότητα του Μπρίσμπεϊν στην Αυστραλία!

Το Ολυμπιακό μουσείο της ΔΟΕ στη Λοζάννη κόστισε 210 εκατομμύρια δολάρια. Το ένα τρίτο από αυτά καλύφθηκε από γιαπωνέζικες εταιρείες όπως την Toyota, την Hitachi και την Japan Airlines. Τα υπόλοιπα καλύφθηκαν από ισπανικές, αμερικάνικες και νοτιοκορεάτικες πηγές. Το μουσείο κτίστηκε στο διάστημα 1988-1993 κατά τη διάρκεια του οποίου έγιναν οι αγώνες στη Σεούλ της Ν. Κορέας, του Ναγκάνο στην Ιαπωνία, της Βαρκελώνης στην Ισπανία και η ανάληψη της Ολυμπιάδας της Ατλάντα.

Για την ανάληψη από την Αθήνα το 2004 τα ΜΜΕ υποστηρίζουν ότι δεν χρησιμοποιήθηκε κανένα αθέμιτο μέσο. Τους κέρδισε γιατί τους δικαιούταν ιστορικά. Η αλήθεια όμως είναι ότι η Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή είχε μαζί της, την υποστήριξη του προέδρου της ΔΟΕ Σάμαρανκ. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο σκάνδαλο στους αγώνες από τον ίδιο τον Σάμαρανκ. Γόνος πάμπλουτης οικογένειας από τη Βαρκελώνη, ήταν από τους βασικούς υποστηρικτές της φασιστικής δικτατορίας του Φράνκο και λαομίσητος υπουργός αθλητισμού μέχρι το θάνατο του Φράνκο το 1975, τότε που 100.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στη Βαρκελώνη, φωνάζοντας «Σάμαρανκ - άντε γαμήσου»

Αυτή είναι η βρωμιά που κρύβεται πίσω από τους «αθανάτους» και τα μεγάλα λόγια για το «Ολυμπιακό ιδεώδες».

Συγχωνεύσεις: Σύμπτωμα της κρίσης

47 εκατομμύρια λίρες στοίχισε η "αγορά του αιώνα". Η Λαϊκή Τράπεζα αγόρασε από τον μεγαλοεπιχειρηματία Σιακόλα την εταιρεία Πανευρωπαϊκή που με την σειρά της ελέγχει άλλες δύο εταιρείες ασφαλειών, την Φιλική και την Interamerican.

Με την αγορά των τριών ασφαλιστικών εταιρειών η Λαϊκή Τράπεζα γίνεται ο μεγαλύτερος ασφαλιστικός οργανισμός στην κυπριακή αγορά ασφαλειών αφού τώρα ελέγχει περισσότερο από το 30% της αγοράς.

Παρά το μέγεθος της η συμφωνία δεν τράβηξε την προσοχή της κυβέρνησης. Φαίνεται ότι η "σταυροφορία" της κυβέρνησης ενάντια στα μονοπώλια έχει μια κατεύθυνση. Στέφεται ενάντια στο μονοπώλιο των ημικρατικών οργανισμών, π.χ. ΑΤΗΚ, που θέλει σώνει και καλά να καταργήσει.

Οι υπουργοί της κυβέρνησης με αρχιπαραμυθάδες τους υπουργούς οικονομικών και εμπορίου, Χ.Χριστοδούλου και Ν.Ρολάνδη, πιπιλούν τον μύθο ότι ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε διαφορετικές εταιρείες εξασφαλίζει στον κόσμο καλύτερες υπηρεσίες και προϊόντα.

Την ώρα που μας ξεφουρνίζουν παραμύθια για την ανάγκη να σταματήσει το μονοπώλιο των ημικρατικών οργανισμών ώστε να λειτουργήσουν οι μηχανισμοί της αγοράς και να μας εξασφαλίσουν καλύτερες υπηρεσίες και προϊόντα η ίδια η αγορά, ο καπιταλισμός, πάει προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Με συγχωνεύσεις ή εξαγορές κομμάτια του κεφαλαίου ενώνονται για την δημιουργία μεγαλύτερων εταιρειών.

Οι δυνατές εταιρείες εξαγοράζουν τις πιο αδύνατες και μεταμορφώνονται σε κολοσσούς που ελέγχουν ολόκληρες εθνικές αγορές και πολλές φορές την αγορά σε παγκόσμια κλίμακα.

Το φαινόμενο των εξαγορών όπου το "μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό" είναι χαρακτηριστικό του καπιταλισμού που γίνεται ακόμα πιο έντονο μέσα στην σημερινή κρίση του συστήματος.

Τα κανάλια και οι εφημερίδες είναι διάσπαρτες από ειδήσεις για συμφωνίες δισεκατομμυρίων. Μόνο τις τελευταίες βδομάδες βγήκαν στο φώς της δημοσιότητας μιά σειρά απο συγχωνεύσεις και εξαγορές. Το τμήμα κατασκευής αυτοκινήτων της σουηδικής Volvo πουλήθηκε στην Ford για \$6.45 δις. Οι γαλλικές τράπεζες, Societe Generale και Paribas με τη συγχώνευσή τους, δημιούργησαν την 4η μεγαλύτερη τράπεζα στον κόσμο. Η εξαγορά της Rothmans από την BAT ενώνει τον 2ο και τον 4ο κατασκευαστή τσιγάρων και δημιουργεί ένα γιγάντιο οργανισμό \$21.3 δις που έχει σχεδόν το ίδιο μέγεθος όσο και η 1η εταιρεία τσιγάρων στον κόσμο η Philip Morris. Είναι σίγουρο ότι θα γίνουν απολύσεις και πολλοί από τους 70.000 εργαζομένους της νέας εταιρείας πρόκειται να χάσουν την δουλεία τους. Οι εργαζόμενοι στις θυγατρικές εταιρείες εδώ στην Κύπρο, γύρω στους 250, βρίσκονται σε αβεβαιότητα για το μέλλον τους

Η κυπριακή αγορά δεν υπάρχει στο κενό. Είναι κομμάτι της παγκόσμιας αγοράς που βρίσκεται σε βαθιά κρίση και δεν μπορεί να απομονωθεί από αυτή. Οι συγχωνεύσεις είναι ένας τρόπος για τον ισχυρότερο καπιταλιστή να επιβιώσει απορροφώντας τους ανταγωνιστές του.

Γι' αυτό βλέπουμε τα ισχυρότερα κομμάτια του ε/κ καπιταλισμού, τις τράπεζες, να έχουν μπει στον χορό των συγχωνεύσεων. Ελπίζουν έτσι να ισχυροποιήσουν την θέση τους στην ντόπια αγορά αλλά και να μπορέσουν να επεκταθούν στις αγορές του εξωτερικού.

Σ' όλες τις περιπτώσεις πρώτος στόχος των συγχωνεύσεων είναι τα δικαιώματα των εργαζομένων στους οργανισμούς αυτούς. Απολύσεις, παραβίαση των συλλογικών συμβάσεων και εντατικοποίηση της δουλείας.

Από την συμφωνία Λαϊκής-Σιακόλα επηρεάζονται γύρω στους 300 εργαζόμενους και όπως και στην περίπτωση του προσωπικού του οργανισμού JCC, που έστησαν οι τράπεζες για τον έλεγχο των πιστωτικών καρτών, είναι σίγουρο ότι και αυτοί σύντομα θα χρειαστεί να παλέψουν για να κρατήσουν τις δουλείές τους και να κερδίσουν τα δικαιώματα που έχουν οι υπόλοιποι υπάλληλοι της Λαϊκής.

Σταύρος Σιδεράς

Η δίκη των Ισραηλινών

Διπλωματία και υποκρισία

Η ιστορία με τους δύο Ισραηλινούς που είχαν συλληφθεί για κατασκοπία, έχει αποκαλύψει για ακόμα μια φορά την υποκρισία της κυβέρνησης, αλλά και την έλλειψη εκτίμησης απέναντι της απο μέρους του κόσμου.

Για πολλές μέρες διατυμπάνιζε ότι η Αστυνομία και οι Μυστικές της Υπηρεσίες πέτυχαν μεγάλο κατόρθωμα και ότι στην κατοχή των υπόπτων βρέθηκαν χάρτες, σύγχρονα κατασκοπευτικά μηχανήματα κλπ. Ξαφνικά όλα άλλαξαν και έπρεπε να μας πείσουν ότι έγινε παρεξήγηση και πως εμείς φταίμε που δεν καταλάβαμε καλά, γιατί τελικά η δράση των δύο δεν στρεφόταν ενάντια στην Κύπρο αλλά "ενάντια σε τρομοκράτες κατά του Ισραήλ".

Δεν μπορεί όμως να πείσει κανένα. Αντίθετα, έχει αποκαλύψει όλη την υποκρισία με την οποία χειρίζεται τέτοια θέματα. Πριν λίγα χρόνια ένας τουρκοκύπριος, ο Σαλήχ Ασκέρογλου, ο οποίος μάλιστα είχε αρνηθεί να υπηρετήσει τον στρατό του Ντεκτάς για να μην αναγκαστεί να σηκώσει όπλο ενάντια στους ελληνοκύπριους εργάτες, συνελήφθηκε σαν κατάσκοπος και ξυλοφορτώθηκε μπροστά στα μάτια της μικρής του κόρης επειδή καταγγέλθηκε πως φωτογράφισε το καφενείο της τ/κ συνοικίας στην Λεμεσό. Φυσικά, μετά από καιρό υποχρεώθηκαν να αποσύρουν τις κατηγορίες και να απολογηθούν, αλλά η ρετσινιά του κατάσκοπου είχε ήδη έντεχνα κολλήσει στην πλάτη κάθε τουρκοκύπριου του νότου.

Λίγο καιρό μετά ήταν η γνωστή ιστορία με τον Τσιτσεκλή και τους άλλους τ/κ όπου και πάλιν κάποιες βιντεοταινίες ήταν αρκετές για να τους κλείσουν μέσα σαν κατάσκοπους. Για τους δύο ισραηλινούς δεν υπήρχε τέτοιο θέμα γιατί "ο κύκλος στον χάρτη που μετέφεραν ήταν πολύ μεγάλος και ασαφής"! Αδιάφορο αν τα μηχανήματα που χρησιμοποιούσαν είναι τα πιο τελειοποιημένα στον τομέα της κατασκοπίας.

Το ίδιο το Ισραήλ, το οποίο η κυβέρνηση Κληρίδη πιστώνει με καλές και φιλικές προθέσεις, δεν δίστασε να χώσει στα μπουντρούμια του ένα ελληνοκύπριο δημοσιογράφο, τον Παναγιώτη Πασχάλη, με την κατηγορία της κατασκοπίας σε βάρος του Ισραήλ. Τα "στοιχεία" που παρουσίασαν εναντίον του ήταν κάποιες φωτογραφίες παλαιστινίων(!) και ήταν αρκετά για να τον καταδικάσουν σε πέντε χρόνια φυλάκιση. Σ' αυτούς κάνει χατίρια ο Κληρίδης.

Γενικά, για την κυβέρνηση η υπόθεση κατασκοπία θυμίζει κάτι από εκκλησιαστικά παραμύθια και τάφο του Αγίου Νεοφύτου, όπου μπορεί να θάψει τον οποιοδήποτε ή να τον ξεθάψει ανάλογα με τα συμφέροντα, τις βλέψεις και τις συμμαχίες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού.

Αντώνης Σαρρής

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Η κρίση βαθαίνει και απειλεί

Στο διεθνές οικονομικό συνέδριο του Νταβός, στις αρχές του Φλεβάρη, οι προσπάθειες των υπευθύνων του ΔΝΤ και του υπουργού Εξωτερικών της Αμερικής να μεταδώσουν ένα αισιόδοξο κλίμα από τις τελευταίες καλές επιδόσεις των διεθνών χρηματιστηρίων, δεν μπόρεσαν να επισκιάσουν τους φόβους των αμερικανών και ευρωπαίων τραπεζιτών για ένα νέο μεγάλο πιστωτικό κραχ που θα ξεκινήσει από την Βραζιλία, που ήδη βρίσκεται σε βαθιά ύφεση.

Η Βραζιλία είναι η όγδοη μεγαλύτερη οικονομική δύναμη στον κόσμο και η μεγαλύτερη στην Λατινική Αμερική. Το 40% του ακαθόριστου εγχώριου προϊόντος της Λ.Α πραγματοποιείται στην Βραζιλία. Το 20% των αμερικάνικων εξαγωγών απορροφούνται απο αυτή τη χώρα.

Είναι φυσικό η προοπτική της αδυναμίας αποπληρωμής χρεών και δανείων από μια άλλη μεγάλη χώρα, μετά την Κορέα και την Ρωσία, να κόβει την ανάσα των διεθνών επενδυτών.

Πριν πέντε χρόνια, ο Καρντόζο, τωρινός πρόεδρος της Βραζιλίας και τότε υπουργός οικονομικών, ήταν ο αρχιτέκτονας του "σχεδίου ρεάλ", δηλαδή της σύνδεσης του τοπικού νομίσματος με το δολάριο, με το οποίο πέτυχε την σταθεροποίηση του ρεάλ και την καταπολέμηση του πληθωρισμού.

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, την περίοδο που η κρίση άρχισε να αφανίζει τις τίγρεις της Ν.Α Ασίας και τη Ρωσία, οι κερδοσκόποι "επιτέθηκαν" στο ρεάλ, δηλαδή μετέτρεπαν τις καταθέσεις στο χρηματιστήριο από ρεάλ σε δολάρια πιστεύοντας ότι θα μπορούσαν να αναγκάσουν την κυβέρνηση να υποτιμήσει το ρεάλ και έτσι να κερδίσουν δισεκατομμύρια ξαναμετατρέποντας το ξένο συνάλλαγμα στο τοπικό νόμισμα.

Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αυξήσει κατά 40% τα επιτόκια για να υποστηρίξει το νόμισμα. Αυτό προκάλεσε την άμεση μείωση της βιομηχανικής παραγωγής κατά 9% τον Οκτώβρη του 98 σε σύγκριση με τον ίδιο μήνα του 97.

Το καμπανάκι της νέας αναταραχής ενεργοποίησε το ΔΝΤ για να προλάβει τα χειρότερα. Το περασμένο φθινόπωρο υποσχέθηκε στην κυβέρνηση ένα πακέτο οικονομικής στήριξης, 41 δισεκατομμυρίων δολαρίων, (τα 35 δισεκ. έχουν παγοποιηθεί απο το Νοέμβρη) με προϋπόθεση την εφαρμογή ενός σκληρού προγράμματος λιτότητας - περικοπές μισθών και κοινωνικών δαπανών, απολύσεις κ.ά.

Ο πρόεδρος Καρντόζο καλούσε τους εργαζόμενους να δεχτούν τις θυσίες γιατί μόνο έτσι η Βραζιλία θα αποφύγει την οικονομική κατάρρευση και θα ξαναμπεί στην τροχιά της ανάπτυξης.

Την ίδια στιγμή υπουργοί Οικονομικών και "ειδικοί" έπαιρναν βαθιές αναπνοές ανακούφισης που κατάφεραν, υποτίθεται, να σταματήσουν την επέκταση της κρίση που ρήμαξε τα χρηματιστήρια και τα νομίσματα το 1997 και 1998. Το κλίμα ευφορίας που δημιούργησαν προκάλεσε άνοδο στα διεθνή χρηματιστήρια.

Τα χαμόγελα αισιοδοξίας πάγωσαν, όταν στις 15 του Γενάρη 99 η κυβέρνηση της Βραζιλίας αναγκάστηκε να υποτιμήσει το νόμισμα κατά 33% μέσα σε δυο βδομάδες παρασέρνοντας τα χρηματιστήρια σε πτώση.

Χρεοκοπία

Η υποτίμηση του ρεάλ είναι ακριβώς η χρεοκοπία των "γιατροσοφιών" που προτείνει το ΔΝΤ και η αδυναμία ελέγχου της παγκόσμιας κρίσης.

Η εφαρμογή των σκληρών μέτρων λιτότητας έχει βυθίσει την βραζιλιάνικη οικονομία σε ακόμα μεγαλύτερη ύφεση.

Οι απολύσεις και οι περικοπές στους μισθούς μείωσαν τις λιανικές πωλήσεις κατά 5% τον Δεκέμβριο και οι πτωχεύσεις ιδιωτικών επιχειρήσεων ολοένα και πληθαίνουν.

Η ανακοίνωση στις 6 του Γενάρη του κυβερνήτη μιας από τις πιο πλούσιες ομόσπονδες πολιτείες της Βραζιλίας ότι θα παγώσει για τρία χρόνια την αποπληρωμή των χρεών προς την κεντρική τράπεζα του Ρίο ήταν μια έμπρακτη αμφισβήτηση της πολιτικής του Καρντόζο όπως και η αποτυχία να περάσει στο σύνολο του το πρόγραμμα λιτότητας από το κοινοβούλιο.

Τα τεράστια οικονομικά προβλήματα και η πολιτική κρίση άναψαν το κόκκινο φως για τους ξένους επενδυτές που φοβούνται ότι τα δάνεια τους θα μετατραπούν σε παγωμένες πιστώσεις. Μόνο τον Δεκέμβρη έχουν αποσύρει απο την Βραζιλία 7 δισεκατομμύρια δολάρια. Έτσι η ανησυχία ότι δεν θα κατάφερνε να εξοικονομήσει τα λεφτά για εξυπηρέτηση του τεράστιου δημοσιονομικού ελλείμματος, ανάγκασε τον Καρντόζο στην υποτίμηση του ρεάλ με την προοπτική να αυξήσει τα έσοδα μέσα από φτηνές εξαγωγές.

Όμως η υποτίμηση έχει εξανεμίσει όλες τις προηγούμενες "επιτυχίες" της κυβέρνησης του ρεάλ, όπως ο χαμηλός πληθωρισμός. Οι θυσίες των βραζιλιάνων εργατών έχουν γυρίσει μπούμερανγκ εναντίον τους και ένας ακόμα γύρος επιθέσεων θα συνοδεύσει την υποτίμηση.

Η κρίση που κτυπά την Βραζιλία έχει τις ίδιες ρίζες με την κρίση που σάρωσε την Ν.Α. Ασία, γι'αυτό και ο μεγάλος πανικός στις κυβερνήσεις, τους τραπεζίτες και τους επενδυτές.

Είναι μια κρίση συνδεδεμένη με το ίδιο το σύστημα. Επενδύσεις σε χώρες και τομείς που υπόσχονται μεγάλα κέρδη χωρίς κανένα προγραμματισμό μέχρι που φτάνει μια στιγμή που οι ίδιοι οι καπιταλιστές προκαλούν κρίση υπερπαραγωγής. Έχουν παράγει τόσα πολλά εμπορεύματα που δεν μπορούν να απορροφηθούν από την αγορά που αρχίζει η αντίστροφη κίνηση. Κεφάλαια δεν μπαίνουν πια στην παραγωγή αλλά τζογάρουν στα χρηματιστήρια σε νομίσματα, μετοχές και ομόλογα.

Η λογική ότι οι θυσίες των εργατών μπορούν να βγάλουν το σύστημα από την κρίση είναι μόνο μια προπαγάνδα των καπιταλιστών για να τους φορτώσουν τα σπασμένα της χρεοκοπίας του συστήματος τους γι αυτό η υποχώρηση στις θυσίες που τους επιβάλουν είναι αδιέξοδος δρόμος για τα δικά τους συμφέροντα

Η μόνη λύση για τους εργαζόμενους είναι ακριβώς η αντεπίθεση σ'όλες τις αντεργατικές επιλογές των καπιταλιστών.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΕΛΛΑΔΑ

Η αντίσταση στη μεταρρύθμιση Αρσένη συνεχίζεται

Στην «κούραση» στηρίζει όλες τις ελπίδες της η κυβέρνηση του Σημίτη για να σπάσει τον αγώνα των μαθητίκων καταλήψεων. Και είναι αλήθεια ότι κάνει ότι περνά από το χέρι της για να κουράσει τους μαθητές που παλεύουν. Ομάδες «αγανακτησμένων» στα μπλόκα που στείνουν οι μαθητές, συκοφαντίες απο τα ΜΜΕ, κινδυνολογίες για χαμένη χρονία. Εισαγγελείς που βγάζουν στημένα κατηγορητήρια σε βάρος μαθητών που συμμετέχουν στις καταλήψεις με κατηγορίες για καταστροφή δημόσιας περιουσίας, διακίνησης ναρκωτικών, κλοπές, μέχρι και για «σεξουαλικά έκτροπα». Και όλα αυτά φυσικά χωρίς καμία απόδειξη.

Ομως ούτε οι απειλές, ούτε οι υποσχέσεις του Αρσένη για «διάλογο» δεν έχουν γίνει πειστικές. Χιλιάδες μαθητές - η συντριπτική πλειοψηφία - επιμένουν να συνεχίσουν το αγώνα μέχρι και την απόσυρση του νομοσχεδίου. Τα στοιχεία που συγκεντρώνουν οι τοπικές Ενώσεις των εκπαιδευτικών, δείχνουν ότι τα μαζίκα σχολεία είναι αυτά που πρωτοστατούν στις καταλήψεις και δεν λυγίζουν.

Οι μαθητές καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι αν σταματήσουν τον αγώνα, σημαίνει να αφήσουν την υπόθεση στα χέρια αυτών που υποστήριζουν τον «διάλογο» που δεν θα είναι τίποτα παραπάνω απο τον συμβιβασμό και την υποχώρηση. Ενα κτύπημα στην δημόσια δωρεάν Παιδεία, για μείωση των δαπάνων και εμπόδια στην ελέυθερη πρόσβαση για όλους σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Μετα απο δύο μήνες αγώνα των μαθητων, η ηγεσία της ΓΣΕΕ (Συνομοσπονδία Εργαζομένων) αποφάσησε να κηρύξει στάση εργασίας στις 28 του Γενάρη. Οι γραφειοκράτες όμως όχι μόνο δεν οργάνωσαν την επιτυχία αυτής της κινητοποίησης, αλλά σε όλους τους χώρους δουλειάς την σαμπόταραν συστηματικά. Οι εργαζόμενοι που ήθελαν να απεργήσουν και να διαδηλώσουν μαζί με τους μαθητές βρέθηκαν μπροστά σε κάθε λογής εμπόδια - απο την έλλειψη ενημέρωσης μέχρι την ανοικτή άρνηση.

Τα ίδια και στο στρατόπεδο των καθηγητών. Οι καθηγητές αυτούς τους δύο μήνες στάθηκαν στο πλεύρο των μαθήτων, αφού η πάλη για κατάργηση των νόμων του Αρσένη εκτός απο το εξεταστικό σύστημα που κτυπά τους μαθητές, σημαίνει καί πάλη για διατήρηση της επετηρίδας με μαζικούς διορισμούς στα σχελεία και για να μην περάσει η «αξιολόγηση» που διαλύει το συνδικαλισμό και τις εργασιάκες σχέσεις των εκπαιδευτικών.

Η διάθεση για αγώνα υπάρχει μέσα στους καθηγητές. Αυτό που δεν υπάρχει είναι η ηγεσία εκείνη που θα καθοδηγήσει και οργανώσει τον αγώνα αυτό. Ενώ οι εκπαιδευτικοί ψήφισαν μαζίκα στις συνελεύσεις τους για απεργιακή δράση μαζί με τις μαθητικές καταλήψεις, βλέπουν κατάπληκτοι την ηγεσία της Ομοσπονδίας τους να κινείται στην αντίθετη κατεύθυνση.

Το στοίχημα που θα παιχτεί την επόμενη περίοδο είναι αν θα καταφέρουν μαθητές, καθηγητές και γονείς - εργαζόμενοι να συντονίσουν τον αγώνα τους, συνδέοντας τα αιτήματα τους ενάντια στους συμβιβασμούς και στα ξεπουλήματα των ηγεσιών τους.

Δήμητρα Χριστοδούλου

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Οι ανθρακωρύχοι νίκησαν

Τον περασμένο μηνα 10,000 Ρουμάνοι ανθρακωρύχοι μετά απο μιά δυναμική 20ήμερη απεργία πέτυχαν μια φανταστική νίκη. Ανάγκασαν την κυβέρνηση να τους παραχωρήσει 30% αύξηση στους μισθούς τους απο το 35% που ζητούσαν. Επίσης την ανάγκασαν ν' αναστείλει το κλείσιμο των 140 ορυχείων που είχε άμεσα στο πρόγραμμα της.

Η νίκη αυτη οφείλεται στην αποφασιστικότητα και την μαχητικότητα των ανθρακωρύχων και την αυτοπεποιθηση που είχαν απο την εμπειρία παρόμοιων κινητοποιήσεων το 1993. Επίσης η φοβερή συμπαράσταση του απλού κόσμου που νοιώθει αλληλέγγυος γιατι υποφέρει απο την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης ήταν ένας σημαντικός παράγοντας για την επιτυχία του αγώνα των ανθρακωρύχων.

Στο στρατόπεδο της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης η απεργία των ανθρακωρύχων ξύπνησε τον εφιάλτη του '90 και του '93. Το μέγεθος του πανικού για το τι τους περίμενε έδειξε η απόφαση της κυβέρνησης να κηρύξει την χώρα σε κατάσταση "έκτακτης ανάγκης" και τελικά η υποχώρηση της για να προλάβει τα χειρότερα.

Η εκρηκτική κατάσταση που δημιουργήθηκε είχε και σαν αποτέλεσμα την κρίση μέσα στους κόλπους της κυβέρνησης. Εκδηλώθηκε με την παραίτηση του Υπουργού Εσωτερικών, με την παραίτηση του αρχηγού της μονάδας του στρατού που στάλθηκε για να καταστείλει τους ξεσηκωμένους ανθρακωρύχους καθώς επίσης του διευθυντή της εταιρείας που ελέγχει τα ανθρακωρυχεία.

Η νίκη των ρουμάνων ανθρακωρύχων είναι μια έμπνευση για τα εκατομμύρια των εργατών που παλεύουν ενάντια στις επιθέσεις των καπιταλιστών και των μέτρων που επιβάλει το ΔΝΤ.

Τα καθήκοντα της

Πάλη ενά πάλη για

Μετά την ακύρωση της εγκατάστασης των S-300 στην Κύπρο, την κρίση της κυβέρνησης και της εθνικοφροσύνης, μετά τους νέους προϋπολογισμούς λιτότητας, μπαίνει επιτακτικά το ζήτημα της απάντησης που πρέπει να δώσει η αριστερά και το εργατικό κίνημα. Σε συζήτηση που οργάνωσε η Εργατική Δημοκρατία στο ξενοδοχείο "Φιλοξενία" για τις προοπτικές της αριστεράς μίλησαν η Ελένη Μαύρου, μέλος της Κ.Ε. ΑΚΕΛ, ο βουλευτής της ΕΔΕΚ Τάκης Χατζηδημητρίου και ο Ντίνος Αγιομαμίτης μέλος της Γραμματείας της Οργάνωσης Εργατική Δημοκρατία. Η συζήτηση συγκέντρωσε την προσοχή δεκάδων εργαζομένων και αγωνιστών της αριστεράς που με τις παρεμβάσεις τους έστειλαν ξεκάθαρο το μήνυμα ότι δεν πρέπει να αφήσουμε αυτή την κυβέρνηση να εξαντλήσει την θητεία της. Πιο κάτω παραθέτουμε αποσπάσματα απο τις ομιλίες των τριών εισηγητών.

ΤΑΚΗΣ ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, που προκλήθηκε από τους ίδιους τους φορείς και τους εκφραστές του - τους κερδοσκόπους, τα χρηματιστήρια και την ελεύθερη αγορά - δείχνει ότι τα πράγματα πορεύονται και προς την αντίθετη πλευρά.

Στην Ευρώπη είχαμε μια πρωτοφανή ήττα των δεξιών και συντηρητικών καταστάσεων. Συντηρητική κυβέρνηση στην Ευρώπη έχει μείνει μόνο στην Ισπανία.

Στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη οι αρχικές ψευδαισθήσεις γύρω απο το καπιταλιστικό σύστημα έχουν διαλυθεί, ενώ η αριστερά προσβλέπει με ένα νέο δυναμισμό και ισχυρότερες προσβάσεις στους λαούς.

Μέσα σε αυτά τα δεδομένα είχαμε μια νέα θεώρηση των πραγμάτων απο την ευρωπαϊκή αριστερά. Κύριο χαρακτηριστικό ήταν η προσπάθεια έλεγχου πάνω στους νόμους της αγοράς και στις συντριπτικές συνέπειες τους για τους εργαζομενους. Ταυτόχρονα τα σοσιαλιστικά και σοσιαλδημοκρατικά κόμματα ενέπνεαν περισσότερη εμπιστοσύνη για την προστασία των απλών ανθρώπων.

Δεν συζητώ με αυτές τις αναφορές και σκέψεις πόσο αριστερά ειναι η σύγχρονη αριστερά, κατά πόσον εξυπηρετεί ή όχι ένα σοσιαλιστικό ιδεώδες όπως το ονειρευόμαστε.

Παγκοσμιοποίηση

Το κύριο σημείο πάνω στο οποίο δοκιμάζονται τόσο η αριστερά όσο και η δεξιά ειναι η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας. Παρόλο που υπήρχε και πριν με τη διεθνοποίηση του εμπορίου, στις μέρες μας πήρε νέες πρωτοφανείς διαστάσεις. Αναφέρω μόνο την λέξη τεχνολογία.

Παρόλο που η δεξιά προσπάθησε να εμφανίσει το φαινόμενο σαν θρίαμβο του καπιταλισμού, δεν μπόρεσε ούτε να εννοήσει τις συνέπειες του, ούτε και τα προβλήματα που δημιουργεί.

Και αυτό μπορεί να εξηγηθεί. Γιατί ο συντηρητισμός και η διεθνοποίηση ειναι δυο έννοιες που βρίσκονται σε σύγκρουση. Ο συντηρητισμός ειναι ενδοστρεφής, στηρίζεται στις πιο αδρανείς δυνάμεις της κοινωνίας, προσκολλημένος στις παραδοσιακές αρχές του κράτους και του εθνικισμού.

Όμως η παγκοσμιοποίηση φέρνει στο προσκήνιο και τους λαούς και τους εργαζομενους όλου του κόσμου. Ο ευρωπαίος άνεργος ειναι περιθωριοποιημένος και σίγουρα δυστυχισμένος. Για αυτό ειναι σε θέση να νοιώσει καλύτερα τα προβλήματα των ανθρώπων που σήμερα μας συγκλονίζουν είτε στη Ταϊλάνδη είτε στην Ινδονησία.

Η παγκοσμιοποίηση ειναι πιο γνώριμη στα αριστερά κινήματα μέσα απο την ιδεολογία που αντιπροσωπεύουν αλλά και μέσα απο την ιστορία και την παράδοση τους. Ειναι τυχαίο το γεγονός ότι την προοπτική ενίσχυσης της πολιτικής ένωσης της Ευρώπης στηρίζουν σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις; Ειναι τυχαίο ότι στις χώρες αυτές τα δεξιά κόμματα κηρύττουν τη διαφύλαξη του εθνικού κράτους, καταλήγοντας σε πολλές περιπτώσεις σε ρατσιστικά και φασιστικά κινήματα;

Ενώ λοιπόν στην Ευρώπη η δεξιά έχει μπει σ' ένα είδος περιθωρίου με κλονισμένο ηθικό, χωρίς πρόγραμμα και προοπτική, στην Κύπρο περνούμε ένα μακρύ χειμώνα με συντηρητική δεξιά διακυβέρνηση. Εδώ η αριστερά εξακολουθεί να βρίσκεται στο περιθώριο και πάλι χωρίς σχέδιο και δυνατότητες πλατύτερων επιρροών, χωρίς μια πειστική αντιμετώπιση της δεξιάς, και χωρίς ανάλογα μηνύματα στα ευρύτερα λαϊκά στρώματα. Ο λόγος της επικράτησης της δεξιάς στην Κύπρο ειναι ότι η κύρια αντιπαράθεση κινήθηκε πάνω στο πολιτικό θέμα και ιδιαίτερα το πραξικόπημα και όχι πάνω στα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα.

Αν προσθέσουμε τα σφάλματα και τις παραλείψεις και τις ανεπάρκειες που εμφάνισε η αριστερά την 25ετία που ακολούθησε, επέτρεψε στην δεξιά να επικρατήσει σε δυο αλληλοδιαδοχικές εκλογές και να κυριαρχήσει σε μια πολύ ευαίσθητη περίοδο των εξελίξεων.

Η κυπριακή δεξιά εμφανίζει πια σημεία κόπωσης. Βρίσκεται σ' ένα πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό αδιέξοδο. Ο λαός άρχισε να νοιώθει τις συνέπειες της δεξιάς στην κυβέρνηση ενώ οι αναθυμιάσεις απο τα σκάνδαλα συγκλονίζουν την κοινωνία μας. Η πατριδοκαπηλία έχει εξαντλήσει κι αυτή τα όρια της. Ειναι πια αντιληπτό ότι το κυπριακό χρειάζεται περισσότερη δουλειά, διεθνή αντίληψη, ανοικτούς ορίζοντες και κατανόηση του σύγχρονου κόσμου, πράγμα που η δεξιά δεν μπορεί να κάνει. Χρειάζεται ταυτόχρονα μια ανάπλαση του εσωτερικού μετώπου, μια αληθινή επανάσταση στις αντιλήψεις μας για την κοινωνία, την παιδεία, την πρόοδο, τον τόπο, τον λαό στο σύνολο του. Αυτά ποιος θα τα κάνει; Θα συνειδητοποιήσουμε όλοι, όσοι βρισκόμαστε στο χώρο της ευρύτερης αριστεράς τον ρόλο μας; Αυτό ειναι το κρίσιμο ερώτημα που απαιτεί απάντηση και όχι σε πολύ απομακρυσμένο απο σήμερα χρονικό διάστημα.

ΝΤΙΝΟΣ ΑΓΙΟΜΑΜΙΤΗΣ

Ειναι η πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια που η επίσημη πολιτική βρίσκεται σε τέτοια διάσταση με το τι νοιώθει ο κόσμος. Και βέβαια αυτό δεν ειναι αποτέλεσμα απλά της ακύρωσης των S-300. Ειναι αποτέλεσμα του ότι η κυβέρνηση Κληρίδη έχει αποδειχτεί η πιο αναξιόπιστη κυβέρνηση που έχει εμφανιστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Την μια μέρα λεει το ένα πράγμα και την επόμενη το αθετεί.

Υποσχέθηκε ότι δεν θα έβαζε φορολογίες το '98 και σε διάστημα 3 μηνών κατέθεσε ολόκληρο φορολογικό πακέτο. Υποσχέθηκε την μονιμοποίηση όλων των έκτακτων και των συμβασιούχων, την αναγνώριση των φοιτητών του ΑΤΙ, δουλειές για τους λιμενεργάτες. Σήμερα όλοι αυτοί βρίσκονται στους δρόμους. Οι S-300 ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, όχι γιατί ο κόσμος σκέφτηκε ότι "θέλαμε τους πυραύλους αλλά ο Κληρίδης δεν τους έφερε", αλλά γιατί ένοιωσε το μέγεθος της κοροϊδίας και της ασυνέπειας. Ήταν καβάλα στους S-300 που ο Κληρίδης κέρδισε τις τελευταίες εκλογές.

Έχουμε μπροστά μας μια αναξιόπιστη κυβέρνηση που ειναι ταυτόχρονα και επικίνδυνη. Γιατί η απόφαση για την αγορά των S-300 μπορούσε να οδηγήσει στον πόλεμο. Η κυβέρνηση αποφάσισε να τους φέρει γιατί τους ήθελε. Εμείς δεν την κατηγορούμε ότι δεν ήθελε να τους φέρει. Η ελληνοκυπριακή και ελληνική κυβέρνηση ήθελαν ν' αποκτήσουν ένα ατού που να τους επιτρέψει να προωθήσουν τις δικές τους επιδιώξεις στο κυπριακό. Να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους απέναντι στους αντίπαλους της άλλης πλευράς - τους τούρκους και τουρκοκύπριους καπιταλιστές. Ήθελε ταυτόχρονα ν' ασκήσει πίεση πάνω στους μεγάλους. Αυτή ήταν η ουσία της θεωρίας του ενεργού ηφαιστείου: "Αν θέλετε να βοηθήσετε να λυθεί το κυπριακό θα πρέπει να βοηθήσετε να λυθεί προς το σήμφερον των ελληνικών θέσεων, διαφορετικά τα πράγματα ειναι επικίνδυνα". Όλα αυτά σε μια περίοδο εξαιρετικής αστάθειας στην περιοχή. Η Βαγδάτη βομβαρδίζεται και τώρα ενώ στα Βαλκάνια γίνεται το σώσε.

Δημιουργήθηκε έτσι ένα κλίμα εθνικιστικής υστερίας και τρομοκρατίας. Ήταν τεράστια η πίεση σ' αυτούς που τολμούσαν να τοποθετηθούν ξεκάθαρα ενάντια στις πολεμοκάπηλες επιλογές της κυβέρνησης.

Κρίση απο τα πάνω

Τελικά η όλη ιστορία τους ήλθε μπούμερανγκ. Τους οδήγησε σε διεθνή απομόνωση και στο να δέχονται οι ίδιοι σήμερα τις πιέσεις. Για τους ίδιους ήταν μια κυριολεκτική ήττα. Όχι μόνο μια ήττα για τις επιδιώξεις τους στο Κυπριακό αλλά ήταν και μια σημαντική ήττα για τον ελληνοκυπριακό εθνικισμό ανάλογη μ' αυτή της αποχώρησης της ελληνικής μεραρχίας το '67 που τους υποχρέωσε σε στροφή στην πολιτική τους, στην περίφημη "πολιτική του εφικτού". Σήμερα ειναι αναγκασμένοι ν' αναθεωρήσουν το πως θα προχωρήσουν παρά κάτω.

Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει μια βαθιά πολιτική κρίση. Η συγκυβέρνηση ΔΗΣΥ-ΕΔΕΚ έχει καταρρεύσει. Οι Συναγερμικοί στην προσπάθεια τους να την βγάλουν καθαρή, σήμερα συγκρούονται με το "εθνικό κέντρο", με τον Πάγκαλο και τον Σημίτη. Δεν ειναι μόνο το αμυντικό δόγμα που έχει υποστεί φοβερό πλήγμα αλλά και το ιδεολογικό τους δόγμα, το ελληνοκεντρικό τους δόγμα.

Αυτή η ιστορία εξελίσσεται μέσα στα πλαίσια της χειρότερης οικονομικής κρίσης τα τελευταία χρόνια. Κι οι επιλογές της κυβέρνησης ειναι μονόδρομος: Το χτύπημα των εργατικών κατακτήσεων. Κι αυτό θα τροφοδοτεί ακόμα πιο πολύ τον θυμό και την αγανάκτηση των εργαζόμενων απέναντι στην κυβέρνηση.

Την σημερινή εικόνα επομένως την συνθέτουν 3 στοιχεία: η οικονομική κρίση, η πολιτική κρίση και ο θυμός απο τα κάτω.

Απέναντι σ' αυτή την συγκυρία ποια ειναι η στάση της αντιπολίτευσης;

Η ΕΔΕΚ ήταν απο την αρχή ξεκάθαρα υπέρ των S-300 και της συγκυβέρνησης της με τον Κληρίδη. Μπορούσε να συνεργαστεί με την εθνικοφροσύνη κι αυτούς που δολοφόνησαν τον Μιχάλη Πέτρου και τον Δώρο Λοίζου. Μπορεί ν' αποχώρησε νωρίς απο την κυβέρνηση αλλά αυτό καθόλου δεν την απαλλάσσει απο τις ευθύνες της.

Ποια όμως ήταν η στάση του ΑΚΕΛ σ' όλη αυτή την ιστορία; Ακολούθησε μια τακτική όπου κατηγορούσε την κυβέρνηση για ανικανότητα και λάθη. Ότι δεν μπορεί να διαχειριστεί την οικονομία, το κυπριακό κ.ο.κ. Εμείς δεν κατηγορούμε την κυβέρνηση για ανικανότητα. Ο Κληρίδης υπήρξε εξαιρετικά ικανός στην εφαρμογή της αντεργατικής και αντιλαϊκής του πολιτικής. Αυτός ειναι ο στόχος του.

Στην ιστορία των S-300 το ΑΚΕΛ κατηγορούσε την κυβέρνηση για κακούς χειρισμούς. Σε καμία περίπτωση δεν κατάγγειλε την κυβέρνηση για πολεμοκαπηλία που κόστισε τόσο στην υπόθεση της επαναπροσέγγισης. Αντίθετα στην βουλή το ΑΚΕΛ ψήφισε τα κονδύλια για την αγορά των S-300.

Στο ζήτημα των φορολογιών η αντιπολίτευση του ΑΚΕΛ περιορίστηκε στο ότι αυτές αποφασίστηκαν απο την κυβέρνηση χωρίς να συζητήσει προηγούμενα με τους άλλους "κοινωνικούς εταίρους". Η απάντηση όμως ήταν απλή: "Φορολογείστε τους πλούσιους", τους υπεύθυνους για την κρίση, την ανεργία και την φτώχεια. Δεν είπε όμως κατι τέτοιο το ΑΚΕΛ. Αντίθετα ζητούσε "διάλογο", διαμαρτυρόταν που δεν του προσφερόταν

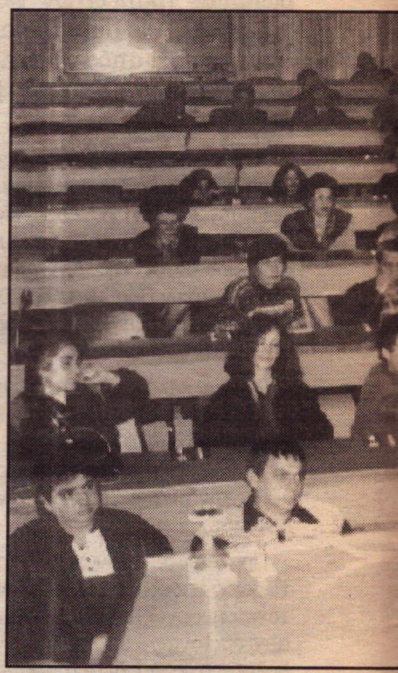

το περιθώριο να "συναποφασίσει" με την κυβέρνηση.

Συναίνεση

Και φτάνουμε στο επιστέγασμα: τους προϋπολογισμούς του '99 τους οποίους το ΑΚΕΛ υπερψήφισε. Φτάσαμε στο παράδοξο ότι ενώ έχουμε να κάνουμε με μια κυβέρνηση που βρίσκεται σε τεράστια διάσταση με τις διαθέσεις και τις επιθυμίες του κόσμου μπορεί σήμερα να κοκορεύεται ότι οι προϋπολογισμοί της πέρασαν χωρίς ούτε μια αρνητική ψήφο. Το επιχείρημα που προβάλλει το ΑΚΕΛ ειναι ότι οι προϋπολογισμοί δεν έχουν και τόση πολλή σημασία γιατί δεν ειναι σ' αυτό το σημείο που θα δοθεί η πραγματική μάχη. Κι όμως. Έχει τεραστία ιδεολογική σημασία. Το ΑΚΕΛ ψηφίζοντας τους προϋπολογισμούς έστειλε ένα μήνυμα προς δυο κατευθύνσεις: προς την άρχουσα τάξη ότι "δεν υπάρχει λόγος να με φοβάστε, είμαι καλός συνδιαχειριστής του καπιταλιστικού συστήματος" και προς την εργατική τάξη ότι "Είμαστε ένα υπεύθυνο κόμμα γι' αυτό κάτσετε φρόνημα".

Αυτό το μήνυμα η κυβέρνηση το πήρε. Δυο μόλις μέρες μετά την υπερψήφιση των προϋολογισμών άρχισε να μιλά για αύξηση του ΦΠΑ σε 12%-15%, εξάγγειλε τη μετοχοποίηση της Α.ΤΗ.Κ, και άλλα.

Το ΑΚΕΛ αναζητά λύσεις στα προβλήματα του καπιταλισμού που βρίσκεται σε κρίση κι όχι πως θα λύσει τα προβλήματα που δημιουργεί ο καπιταλισμός στους απλούς ανθρώπους.

Ειναι μια διαφορετική πολιτική που χρειαζόμαστε. Χρειαζόμαστε μια πολιτική που να κοιτάζει και ν' αντιμετωπίζει τα προβλήματα απο την σκοπιά της εργατικής τάξης που να προσπαθεί ν' αντιμετωπίσει τα προβλήματα που προκαλούνται απο τον καπιταλισμό: την ανεργία, την φτώχεια, την εξαθλίωση και την απειλή νέων άδικων πόλεμων.

Πρόγραμμα Δράσης

Η κυβέρνηση μπορεί να επικαλείται

αριστεράς σήμερα

ντια στη δεξιά το σοσιαλισμό

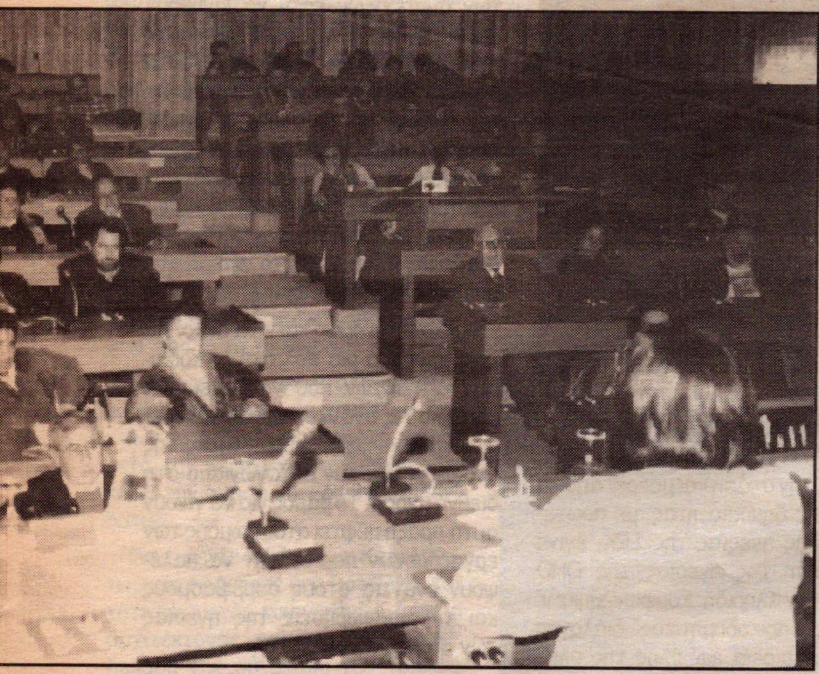

όσους αριθμούς θέλει για το αν υπάρχει ή δεν υπάρχει κρίση. Για την εργατική τάξη υπάρχει το αλάθητο κριτήριο του τι μπαίνει στην τσέπη της στο τέλος κάθε μήνα.

Απέναντι στον παραλογισμό της αγοράς χρειάζονται απαντήσεις. Χρειάζεται ένα πρόγραμμα δράσης με συγκεκριμένα αιτήματα για το σήμερα όπως:

35ωρο και αυξησεις. Έτσι θα δημιουργηθούν πολλές θέσεις εργασίας για τους ανέργους.

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις.

Να σταματήσουν οι απολύσεις. Οπου οι εργοδότες κάνουν μαζικές απολύσεις να κρατικοποιείτε η επιχείρηση χωρίς καμιά αποζυμίωση.

Να δωθούν λεφτά για την Υγεία και την Παιδεία ώστε να μήν πεθαίνει ο κόσμος γιά μιά εξέταση, για να μήν καταρρέουν οι μαθητές, οι εκπαιδευτικοί και οι γονείς.

Λεφτά υπάρχουν. Οι τράπεζες κάθε χρόνο ανακοινώνουν δεκάδες εκατομμύρια κέρδη. Στο τζόγο του Χρηματιστηρίου παίζονται καθημερινά εκατομμύρια λίρες ενώ τα τελευταία δέκα χρόνια ξοδεύτηκαν για εξοπλισμούς πάνω απο 1500 εκατομμύρια λίρες.

Οι κεφαλαιοκράτες ωφελούνται κάθε χρόνο δεκάδες εκατομμύρια λίρες απο φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις κλπ. Η εκκλησία παίρνει την μερίδα του λέοντος στις φοροαπαλλαγές. Να φορολογηθούν λοιπόν οι πλούσιοι.

Αυτό το πρόγραμμα όχι μόνο ανταποκρίνεται στις ανάγκες της τεράστιας πλειοψηφίας των απλών ανθρώπων αλλά εξασφαλίζει επίσης την ενότητα μέσα στην βάση του εργατικού κινήματος.

Δημιουργεί τις προϋπόθεσης για πραγματική ενότητα της αριστεράς. Μια ενότητα που δεν περιορίζεται στην διαπραγμάτευση του Χριστόφια με τον Λυσσαρίδη για το ποιος θα ειναι ο υποψήφιος της αριστεράς σε 5 χρόνια. Μιλούμε για μια ενότητα που χτίζεται μέσα απο τη δράση του εργατικού κινήματος.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα ανοίγει και την συνολικότερη προοπτική της αλλαγής της κοινωνίας. Πιστεύουμε ότι ένα τέτοιο πρόγραμμα ειναι που πρέπει σήμερα να υιοθετήσει η αριστερά και τα συνδικάτα. Προς αυτή την κατεύθυνση κινείται η Εργατική Δημοκρατία και καλούμε όλους να έρθουν για να το κάνουμε μαζί.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΥΡΟΥ

Ευχαριστώ την Εργατική Δημοκρατία για την ευκαιρία που μου δίνει να πάρω μέρος σε μια συζήτηση που δεν ειναι μόνο επίκαιρη αλλά ιδιαίτερα σημαντική και αναγκαία.

Η διακυβέρνηση των τελευταίων χρόνων ειναι η χειρότερη που γνώρησε η Κύπρος. Με επικίνδυνους ακροβατισμούς και αδιέξοδα στους χειρισμούς του κυπριακού προβλήματος, με εκρήξεις παθολογικού σοβινισμού στην προσπάθεια να συγκαλυφθούν τα αδιέξοδα της πολιτικής της κυβέρνησης, με κοινωνική αδιαφορία και αναλγησία που εξυπηρετεί μόνο την βουλημία του κεφαλαίου.

Αντί οράματος έχουμε την μηχανιστική αντιγραφή μιας κοινωνικο-οικονομικής πολιτικής που ακόμα και στα κέντρα που γεννήθηκε έχει σήμερα περιπέσει σε ανυποληψία. Υιοθετώντας και εφαρμόζωντας όχι πολιτικές που επιβάλλουν οι ανάγκες του τόπου αλλά το γνωστό αντιλαϊκό συνταγολόγιο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και του Μάαστριχτ.

Η κοινωνικο-οικονομική πολιτική της κυβέρνησης Κληρίδη - ελλείψει οράματος - μετατρέπεται σ' ένα αντίγραφο του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, που στο όνομα του ιδιωτικού κέρδους και των στυγνών αριθμητικών επιδόσεων, διαψεύδει τις προσδοκίες χιλιάδων ανθρώπων για αξιοπρεπή διαβίωση σ' ένα κοινωνικά ευαίσθητο και πολιτισμένο περιβάλλον.

Χωρίς διάλογο και διαβουλεύσεις

Δεν απέκρυψε βέβαια ποτέ η κυβέρνηση Κληρίδη ότι ένας απο τους βασικούς άξονες της οικονομικής της πολιτικής είναι η πολιτική για "λιγότερο κράτος". Επιστρατεύοντας το ευρωπαικό κεκτημένο επιχειρείται η πλήρης φιλελευθεροποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, του εμπορίου, των τιμών, των ωραρίων. Η άμεση κατάργηση των κρατικών μονοπωλίων αλλά όχι των ιδιωτικών.

Με πρόσχημα την εναρμόνιση, έχει περιπέσει σε αχρηστία η Επιτροπή Ελέγχου Τιμών τη στιγμή που οργιάζει η κερδοσκοπία. Υιοθετήθηκε χωρίς πολλές συζητήσεις η ΓΚΑΤΤ με τις γνωστές επιπτώσεις. Εφαρμόστηκαν ωράρια λειτουργίας που τους μόνους που εξυπηρετούν ειναι τον Σιακόλα, τον Ορφανίδη και τους άλλους γνωστούς μεγαλοεπιχειρηματίες. Χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η θέση, οι ανάγκες, οι δυνατότητες των μικροκαταστηματαρχών και των χιλιάδων υπαλλήλων.

Προχωρεί η κυβέρνηση εδώ και τώρα στη φιλελευθεροποίηση των επιτοκίων, χωρίς να φοβηθεί για τα υφιστάμενα δάνεια, χωρίς ασφαλιστικές δικλείδες για τα ασφαλιστικά, τα σπουδαστικά, τα αγροτικά δάνεια, χωρίς να υπολογιστούν οι επιπτώσεις στον Συνεργατισμό.

Βγαίνουν στο σφυρί οι μετοχές του κράτους, οι δικές μας μετοχές, τα ξενοδοχεία, τα αρτοποιεία, οι Κυπριακές Αερογραμμές, χωρίς οι "αρμόδιοι" να συζητήσουν, να ενημερώσουν καν τους εργαζόμενους ή την βουλη των αντιπροσώπων.

Προτείνονται σε υπαρκτούς και ανύπαρκτους επενδυτές τα δικά μας λιμάνια, τα δικά μας αεροδρόμια, τα ταχυδρομεία, οι τηλεπικοινωνίες - χωρίς προβληματισμό, χωρίς διάλογο, χωρίς διαβούλευση.

Εμείς δεν είχαμε απο την αρχή καμιά αμφιβολία ότι η εναρμόνιση με το ευρωπαικό κεκτημένο θα ήταν μια οδυνηρή διαδικασία. Και συχνά προειδοποιήσαμε ότι ο δρόμος προς την Ευρώπη είναι ακανθώδης. Επικρίναμε αυτούς που ωραιοποιούν τις καταστάσεις, καλέσαμε σε συλλογικό προβληματισμό για αντιμετώπιση των δυσκολιών.

Η μόνη απάντηση που δεχτήκαμε απο τους κυβερνώντες ειναι ότι είμαστε ενάντια στην Ευρώπη γιατι δήθεν μηδενίζουμε τις επιτυχίες της ευρωπαικής πολιτικής Κληρίδη.

Όμως η κυβέρνηση Κληρίδη προχωρεί ακόμη πιο πέρα απο όσα επιβάλλει η περιβόητη εναρμόνηση. Και παραπληροφορεί εσκεμμένα, ισχυριζόμενη πως κάθε αντιλαικό μέτρο που προωθεί επιβάλλεται απο την ευρωπαική μας πορεία.

Ιδιαίτερα κρίσιμο και καθοριστικό θα ειναι το τι θα ακολουθήσει μέσα στο 1999 στα οικονομικά και κοινωνικά πράγματα του τόπου. Ιδιαίτερα αν η κυβέρνηση προχωρήσει με μέτρα όπως το αντιλαικό φορολογικό πακέτο, τις ιδιωτικοποιήσεις, το νομοσχέδιο για περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία, τις προσπάθειες για υπονόμευση της ΑΤΑ και άλλων εργατικών κατακτήσεων, στις προσπάθειες για περιορισμό των δραστηριοτήτων του Συνεργατισμού.

Η ετοιμότητα μας για αντίδραση - αντίδραση συλλογική και δυναμική - θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη.

Ενεργό ηφαίστειο

Και ενώ η σύγκρουση στον κοινωνικο-οικονομικό τομέα προβλέπεται βέβαιη και σοβαρή, το κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται στο πιο βαθύ και επικίνδυνο αδιέξοδο.

Βλέπουμε την διχοτόμηση να παγιώνεται, βλέπουμε την αφομίωση των κατεχομένων απο την Τουρκία να προχωρεί καθημερινά και με πιο γοργούς ρυθμούς. Βλέπουμε τις πατριωτικές δυνάμεις των Τουρκοκυπρίων να δέχονται αφόρητες πιέσεις, την Άγκυρα να εμφανίζεται όσο ποτέ άλλοτε κυνική και προκλητική.

Τις εξελίξεις αυτές σφράγισαν οι διεργασίες γύρω απο τους πυραύλους. Αν και έγιναν πολλές συζητήσεις γύρω απο το θέμα, οι περισσότερες δεν άγγιξαν την ουσία του θέματος. Και τούτο γιατι περιορίστηκαν στην αναζήτηση ευθυνών για την τελική απόφαση. Εξαντλήθηκαν στο ερώτημα αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να έρθουν οι πύραυλοι.

Η ουσία όμως βρίσκεται στο γεγονός ότι με την τελική απόφαση για τους S-300 σηματοδοτείται η παταγώδης αποτυχία της πολιτικής Κληρίδη στο κυπριακό. Ιδιαίτερα της λογικής που ήθελε να στηρίξει όλες τις διεργασίες γύρω απο το κυπριακό πρόβλημα στην δημαγωγία στα θέματα άμυνας, στον παροξυσμό στα αμυντικά ζητήματα στα οποία δόθηκαν και λανθασμένες προεκτάσεις και εξωπραγματικές διαστάσεις.

Ειναι καλό να θυμηθούμε ότι η πολιτική του "ενεργού ηφαιστείου" στόχευε στο να ενεργοποιήσει ή, πιο σωστά, να εκβιάσει το διεθνές ενδιαφέρον για το κυπριακό.

Τι απέδωσε όμως; Το όποιο διεθνές ενδιαφέρον εκδηλώθηκε στρεφόταν στο να μην έρθουν οι πύραυλοι, η ουσία του κυπριακού παραγκωνίστηκε όσο ποτέ άλλοτε, η Άγκυρα βρήκε την ευκαιρία να εμφανίζεται ως απειλούμενη απο τους εξοπλισμούς της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Αυτό το αρνητικό κλίμα ειναι που επέτρεψε στο Ντεκτάς και την Τουρκία να προβάλλουν αυτη την στιγμή τη θέση της συνομοσπονδίας.

Αρνητικές επιπτώσεις απο την πολιτική του "ενεργού ηφαιστείου" είχαμε και στο εσωτερικό μέτωπο. Κλιμάκωση του εθνικισμού και την αντίκρυση της πολεμικής ή ειρηνικής επιλογής επίλυσης του κυπριακού προβλήματος. Καλλιεργήθηκε η αυταπάτη μέσα στον κυπριακό λαό ότι μέσω των εξοπλισμών μπορούσαμε να πετύχουμε λύση του κυπριακού πολύ καλύτερη απο αυτή που προνοούν τα διάφορα ψηφίσματα. Ως προέκταση αυτης της αυταπάτης, είχαμε την αμφισβήτηση της λύσης της ομοσπονδίας.

Ο σοβινισμός εξακολουθεί να ειναι ένας παράγοντας προώθησης της διχοτόμησης - όχι απλά επι του εδάφους αλλά και στις συνειδήσεις των ανθρώπων.

Δεν θεωρήσαμε ποτέ την άμυνα σαν μέσο επίλυσης του κυπριακού ή μέσο ενίσχυσης της διαπραγματευτικής μας θέσης. Το ΑΚΕΛ απέκλειε απο την αρχή τον πολεμικό δρόμο επίλυσης του κυπριακού γιατι αυτο θα σήμαινε απλούστατα την καταστροφή της Κύπρου. Ήταν ξεκάθαρη η απόφαση μας ότι ειρηνικός, πολιτικός πρέπει να ειναι ο αγώνας του κυπριακού λαού. Η αμυντική μας προσπάθεια έπρεπε να εξυπηρετεί την προσπάθεια για ειρηνική επανένωση της πατρίδας, να ενισχύει την οντότητα του κράτους, να βρίσκεται στα πλαίσια των μεγεθών και των δυνατοτήτων της Κύπρου.

Νέες συνειδήσεις

Η αριστερά θα πρέπει με συγκεκριμένες θέσεις και προτάσεις να αντιδρά χειροπιαστά στις νεοσυντηρητικές επιλογές, να κερδίζει συνεχώς και νέες συνειδήσεις στον αγώνα για την αλλαγή. Οι συνεπείς και ξεκάθαρες θέσεις αποδείχτηκε ότι ειναι και οι πιο πειστικές. Θα πρέπει όμως ακόμη να είμαστε έτοιμοι για μαζικούς και διεκδικητικού αγώνες. Γιατι ειναι μέσα απο αυτούς τους αγώνες που διαπαιδαγωγούμε συνειδήσεις, θωρακίζουμε τους εργαζόμενους ενάντια στην τάση των ατομικών διεκδικήσεων και του βολέματος - τάση που δυστυχώς πάει να εδραιωθεί.

Χρειάζονται λοιπόν απο πλευράς της αριστεράς αποφασιστικές αντιδράσεις, τολμηρές πρωτοβουλίες. Χρειάζεται, ίσως πριν απ' όλα, διάλογος που ν' αγκαλιάζει όσο γίνεται ευρύτερες δυνάμεις. Γιατι ο διάλογος ειναι κέντρισμα που κρατά τις πολιτικές συνειδήσεις σε εγρήγορση και την δημοκρατία ζωντανή.

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Εγινε η αρχή, τώρα συνέχεια με κοινές απεργίες διαρκείας

Στα τέλη του Γενάρη 2,500 εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές (Κ.Α.) κατέβηκαν σε 4ωρη στάση εργασίας διεκδικώντας τις αυξήσεις για 1995-97 σύμφωνα με την συλλογική σύμβαση που έληξε πριν ένα χρόνο στις 31/12/97.

Η διεύθυνση αρνείται να τους δώσει τις αυξήσεις - 2,5% μισθολογική αύξηση και 2% παρεμφερή - με το πρόσχημα ότι τα ψηλά εργατικά κόστα θα πλήξουν την εταιρεία.

Η επίθεση της διεύθυνσης ενάντια στους μισθούς και τους όρους εργασίας των εργαζομένων είναι μέρος της προετοιμασίας ώστε να ανταποκριθούν στις συνθήκες της φιλελευθεροποίησης για να μπορέσουν να πάρουν όσο το δυνατό μεγαλύτερο μεριδιο από την πίτα των αερομεταφορών. Προσπαθούν να μειώσουν τα κόστα τους σε βάρος των εργαζομένων, μια διαδικασία που έχει αρχίσει εδώ και μερικά χρόνια: με μειώσεις προσωπικού μέσα από πρόωρες αφυπηρετήσεις, ανάθεση της τροφοδοσίας σε ιδιώτες, περικοπές επιδομάτων και ωφελημάτων των εργαζομένων.

Η προπαγάνδα για τους ψηλούς μισθούς είναι ένα μύθος που καλλιεργείται εδώ και χρόνια για να τους φορτώσουν τις ευθύνες για τις ζημιές που είχε η εταιρεία τα δυο προηγούμενα χρόνια και γιατί θα υπονομεύσουν τα μελλοντικά τους κέρδη.

Οι υποτιθέμενοι ψηλοί μισθοί βγαίνουν μέσα από μαγειρέματα με τους μισθούς των £38.000/χρόνο για τον Διευθυντή των Κ.Α., των £32.000/χρόνο του β. Διευθυντή και των £25.000/χρόνο για τους Senior Managers.

Όμως για τα όποια προβλήματα της κρίσης στις ΚΑ δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι αλλά οι οι διοριζόμενοι ιδιώτες - στην πλειοψηφία τους επώνυμοι επιχειρηματίες και εμπορευόμενοι - που διοικούν τις ΚΑ και τους άλλους ημικρατικούς οργανισμούς.

Εκατομμύρια λίρες σφύριξαν σε ατασθαλίες και "κακοδιαχείριση". Την δεκαετία του '80 ο πρώην διευθυντής των ΚΑ, Ευδόκιος Σάββα, άρπαξε £300,000 και κατέφυγε στο εξωτερικό. Εκατομμύρια λίρες σπαταλήθηκαν για την αγορά των Airbus που τελικά σήμερα διαπιστώνουν ότι οι ανάγκες είναι διαφορετικές ενώ οι "εμπειρογνώμονες" που μελέτησαν το "στρατηγικό σχέδιο" πήραν £300,000. Ειναι ακόμα οι παχουλοί μισθοί όλων αυτών των διευθυντών που με "απόγνωση" κατηγορούν τους υπαλλήλους για τα εργατικά κοστα.

Συντεχνίες

Αυτό που αντιπρότεινε η διεύθυνση των ΚΑ ειναι οι αυξήσεις να συζητηθούν στα πλαίσια των νέων συλλογικών συμβάσεων και την αποδοχή του στρατηγικού σχεδίου των Κ.Α. Το σχέδιο βασικά προνοεί να κρατήσει η κυβέρνηση το 51% μόνο των μετοχών, να προσφερθούν μετοχές στους υπαλλήλους αφού δεχτούν 10% μείωση των μισθών τους και μηδενικές αυξήσεις για τρία χρόνια.

Η ΣΥΝΥΚΑ, η μεγαλύτερη απο τις 5 συντεχνίες των εργαζόμενων στις ΚΑ, αρνήθηκε τον διάλογο και εξήγγειλε την 4ωρη στάση. Για πρώτη φορά υπήρξε ανταπόκριση για ενότητα και δράση και άλλων συντεχνιών όπως της ΑΣΥΣΕΚΑ και της ΣΗΔΗΚΕΚ.

Σ' όλο το διάστημα που προηγήθηκε πριν την στάση εργασίας οι εργαζόμενοι στις ΚΑ δέχτηκαν τα καταιγιστικά πυρά απο τα ΜΜΕ, την διεύθυνση των ΚΑ, την ΟΕΒ και την ίδια την κυβέρνηση που δήλωνε ότι θα ειναι "σκληρή και ανένδοτη" αν προχωρήσουν οι συντεχνίες στα απεργιακά μέτρα.

Δυστυχώς όμως για άλλη μια φορά η ηγεσία των συντεχνιών και κύρια της ΣΥΝΥΚΑ και της ΣΕΚ ακολούθησαν την τακτική των υποχωρήσεων και την πολιτική της προσαρμογής στις απαιτήσεις της εταιρείας.

Μετά την στάση και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, με πρωτοβουλία της ηγεσίας της ΣΕΚ, έγινε συνάντηση της ηγεσίας της ΟΗΟ ΣΕΚ με τον Κληρίδη. Συμφωνήθηκε ν' αρχίσει "εποικοδομητικός" διάλογος με την εταιρεία εφ' όλης της ύλης (στρατηγικό σχέδιο, ανανέωση της συλλογικής σύμβασης και αιτήματα των εργαζομένων) ενώ η συντεχνία δεσμεύτηκε να μην εξαγγείλει κλιμάκωση των απεργιακών μέτρων. Αυτό δηλαδή που ζητούσε απο την αρχή η διεύθυνση των ΚΑ.

Αυτό που χρειάζεται να κάνουν οι αεροσυνοδοί, οι πιλότοι, οι μηχανικοί, γενικά οι εργαζόμενοι στις ΚΑ ενάντια στα ξεπουλήματα της ηγεσίας των συντεχνιών ειναι να κινηθούν για να κτίσουν γέφυρες ενότητας απο τα κάτω. Στην 4ωρη στάση αυτή η ενότητα φάνηκε πόσο πανικόβαλε την διεύθυνση, πόσο μάλλον μια απεργία διαρκείας με όλους τους εργαζόμενους μαζί. Η συντεχνία των πιλότων ΠΑΣΥΠΙ έδειξε ότι θα υποστήριζε την στάση αν μαζί με τις αυξήσεις έμπαινε και το αίτημα της ανέλιξης των πιλότων.

Χρειάζεται όμως και κατι άλλο. Να μπει μπροστά μια πολιτική διεκδίκησης αιτημάτων που να βάζει σαν κριτήριο τις ανάγκες των εργαζόμενων και όχι τις προτεραιότητες της εταιρείας και τον ανταγωνισμό στη διεθνή αγορά. Το βάρος για να γίνουν αυτά πράξη πέφτει στους ώμους των εργαζόμενων που θέλουν να παλέψουν ενάντια στους συμβιβασμούς και τις υποχωρήσεις της ηγεσίας των συντεχνιών.

Φαίδων Βασιλειάδης

Τεχνικοί Γενικού Χημείου

Αμεση αναβάθμιση

Στις 2 του Φλεβάρη οι 26 Τεχνικοί του Γενικού Χημείου κατέβηκαν σε 2ωρη στάση εργασίας διεκδικώντας αναβάθμιση σύμφωνα με τα καθήκοντα που εκτελούν. Αφορμή για την στάση ήταν η πρόσληψη άλλων 23 εκτάκτων πτυχιούχων σε θέσεις Τεχνικού πάνω σε 15ήμερη βάση.

Το αίτημα για αναβάθμιση των 26 Τεχνικών του Χημείου είναι πέρα για πέρα δίκαιο. Όπως προαπαιτείται για την θέση Τεχνικού είναι πτυχιούχοι Χημείας και εκτελούν καθήκοντα επιστημονικού περιεχομένου. Εκτελούν όλες τις αναλύσεις και ακόμα τον εργαστηριακό έλεγχο τις οποίες υπογράφουν οι Χημικοί. Έτσι, αντί να βρίσκονται στην κλίμακα Α9 που είναι για πτυχιούχους είναι στην κλίμακα Α4, μερικοί απο αυτούς για 11 χρόνια τώρα.

Πέρσι, η γενική συνέλευση της κλαδικής του Χημείου ζήτησε την αναβάθμιση των Τεχνικών σε επιστημονική κλίμακα. Παρόλα αυτά το υπουργείο Υγείας και η διεύθυνση αρνούνται να το κάνουν με το δικαιολογητικό ότι δήθεν σε όλα τα χημεία του εξωτερικού οι Τεχνικοί ειναι πτυχιούχοι. Ένα παραπλανητικό επιχείρημα αφού στο εξωτερικό, η διαφορά της κλίμακας των Τεχνικών απο την επόμενη των Χημικών είναι περίπου 30 λίρες και όχι το ένα τρίτο του μισθού όπως ισχύει στο Γενικό Χημείο.

Είναι γνωστά τα προβλήματα του Χημείου με τον τεράστιο όγκο δουλειάς. Ακόμα και η ίδια η διεύθυνση επανειλημμένα έχει διαμαρτυρηθεί για τις τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό με αποτέλεσμα, να μην μπορεί το Γενικό Χημείο να ανταποκριθεί στις ανάγκες για σημαντικές αναλύσεις σε τρόφιμα, ποτά και σε προϊόντα που μας αφορούν όλους σαν καταναλωτές και που σχετίζονται με την υγεία μας.

Με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που εφαρμόζει το υπουργείο Υγείας όμως όχι μόνο εντατικοποιεί την εργασία αλλά προσπαθεί στην πλάτη των εργαζόμενων να την βγάλει φθηνά.

Λόγω του αυξανόμενου αριθμού αναλύσεων για την Αστυνομία, την Εθνική Φρουρά και άλλες κρατικές υπηρεσίες το υπουργείο και η διεύθυνση, κατέφυγαν στην εύκολη λύση της πρόσληψης άλλων 23 έκτακτων πτυχιούχων σε θέσεις Τεχνικού - ούτε 6μηνοι όπως προνοούν οι κανονισμοί - για να καλυφθούν οι μόνιμες ανάγκες του Τμήματος.

Όπως δήλωσε μια Τεχνικός: "Ειναι μόνιμες οι ανάγκες μας για πτυχιούχους κι όχι έκτακτους. Αντί να δίνουν μόνιμες θέσεις και να παίρνουνε την κλίμακα Α9 προσλαμβάνουν έκτακτους για να τους πληρώνουν σαν Τεχνικούς όπως εμας και να διαιωνίζεται το πρόβλημα".

Η ΠΑΣΥΔΥ με την προκήρυξη των έκτακτων θέσεων είχε προειδοποιήσει για δυναμικά μέτρα. Στη συνέχεια, με αφορμή τις τελευταίες προσλήψεις, οι Τεχνικοί του Γενικού Χημείου προχώρησαν σε 2ωρη στάση σαν πρώτο μέτρο για διεκδίκηση του αιτήματος της αναβάθμισης.

Όμως το αίτημα αυτό αποτελεί μέρος του συνολικού προβλήματος της πολιτικής της λιτότητας που εφαρμόζει το υπουργείο και μάλιστα όχι μόνο στο Χημείο.

Δεν ειναι μόνο οι κρατικές υπηρεσίες που εξαρτώνται απο την δουλειά του Χημείου αλλά και μια σειρά βιομηχανίες και εισαγωγείς. Γι' αυτό και οι εργαζόμενοι στο Χημείο έχουν μεγάλη δύναμη.

Αυτό που χρειάζεται, και εκεί πρέπει να επικεντρωθεί ο αγώνας των Τεχνικών, ειναι να σπρώξουν μέσω της κλαδικής την ΠΑΣΥΔΥ για απεργία διαρκείας όλων των εργαζόμενων στο Χημείο για μόνιμες προσλήψεις και αναβάθμιση των κλιμάκων.

Μόνο έτσι μπορουν να κερδίσουν όχι μόνο οι Τεχνικοί την αναβάθμιση αλλά και όλοι οι εργαζόμενοι στο Χημείο σπάζοντας το μορατόριουμ για τις προσλήψεις και γενικότερα την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών της κυβέρνησης.

Φ.Β.

Λιμενεργάτες

Απεργία διαρκείας μέχρι τη νίκη

Από την πρώτη του μηνός οι λιμενεργάτες και αχθοφόροι στο λιμάνι της Λάρνακας έχουν κατεβεί σε έπ' αόριστο απεργία. Έχουν κλείσει την είσοδο του λιμανιού με τα μηχανήματα ενώ παράλληλα κάνουν διάφορες κινητοποιήσεις όπως πορείες στην πόλη και αποκλεισμό του κυκλικού κυκλοφοριακού κόμβου έξω απο το λιμάνι. Οργάνωσαν μέχρι και συμβολική κηδεία του λιμανιού θέλοντας να δείξουν πως η κυβέρνηση με την πολιτική της το έχει θάψει.

Και πράγματι, η κυβέρνηση έχει θάψει το λιμάνι της Λάρνακας. Με την δικαιολογία ότι θα αλλάξει το χαρακτήρα του λιμανιού, έχει σταματήσει απο χρόνια να κάνει επενδύσεις ή έργα στο λιμάνι.

Στην πραγματικότητα αυτό που θέλει η κυβέρνηση ειναι να το ιδιωτικοποιήση ή να το μετατρέψει σε ιδιωτική μαρίνα. Έτσι άφησε το λιμάνι να ρημάξει και τους λιμενεργάτες χωρίς δουλειές. Οι περισσότεροι απο αυτούς έχουν να δουλέψουν εδώ και μήνες είτε υποαπασχολούνται χωρίς να έχουν ένα σταθερό εισόδημα για να μπορέσουν να συντηρήσουν τις οικογένειες τους. Το βασικό τους αίτημα είναι η κυβέρνηση να επενδύσει χρήματα ώστε να αναβαθμιστεί το λιμάνι έτσι που να μπορεί να δώσει δουλειά στους λιμενεργάτες αλλά και για το καλό γενικά της πόλης της Λάρνακας.

Ο αγώνας που δίνουν οι λιμενεργάτες έχει κερδίσει την συμπαράσταση των συνάδελφων τους στο λιμάνι της Λεμεσού όσο και των εργαζομένων στην Αρχή Λιμένων.

Εξάλλου παρόμοια προβλήματα αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και σε άλλους ημικρατικούς οργανισμούς εξαιτίας των ιδιωτικοποιήσεων που θέλει να περάσει η κυβέρνηση Κληρίδη.

Ακόμη, ο αγώνας των λιμενεργατών μπορεί και πρέπει να συνδεθεί και με τον αγώνα που κάνουν, λίγο πιο κάτω, οι ξενοδοχοϋπάλληλοι στα ξενοδοχεία του Λόρδου, που παλεύουν και αυτοί ενάντια στις απολύσεις.

Ο εχθρός ειναι κοινός. Ειναι η ίδια η κυβέρνηση και οι διάφοροι Λόρδοι που στον βωμό των κερδών τους δεν διστάζουν να θυσιάζουν τις δουλειές χιλιάδων εργατών.

Αυτήν την ενότητα των εργατών πρέπει να επιδιώξουν οι ηγεσίες των συντεχνίων αν θέλουν να δουν αυτόν τον αγώνα να καταλήγει σε νίκη, και όχι να ψάχνουν συμβιβασμούς για το πως θα πάρουν κάποια αποζημίωση οι λιμένεργατες που θα χάσουν τις δουλειές τους.

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Οχι στο ξεπούλημα στους ιδιωτες

Την Πέμπτη 21 του Γενάρη, οι εργαζόμενοι στο ξενοδοχείο "Φιλοξενία" στην Λευκωσία κατέβηκαν σε αυθόρμητη ημίωρη απεργία, διαμαρτυρόμενοι για την απόφαση της κυβέρνησης να παραδώσει το ξενοδοχείο στους ιδιώτες για συντήρηση και μετά για διαχείριση. Για τον ίδιο λόγο, στις 9 του Φλεβάρη, βγήκαν και πάλι στον δρόμο σε μια δίωρη αυθόρμητη απεργία και πορεία.

Η κυβέρνηση για χρόνια δεν έδωσε ούτε ένα σεντ για συντήρηση του ξενοδοχείου και τώρα βρίσκει αφορμή ότι είναι ψηλό το κόστος συντήρησης και άρα ασύμφορο για το κράτος. Δεν μπορεί όμως να πείσει τους εργάτες. Είναι πια φανερό πως για χρόνια προετοιμάζει αυτό το δώρο για τους κεφαλαιοκράτες.

Ο Ρολάνδης για να δικαιολογήσει την στάση της κυβέρνησης για ιδιωτικοποίηση του "Φιλοξενία" και του "Hilton", δήλωσε ότι η κυβέρνηση δεν έχει την εμπειρία και τις γνώσεις που απαιτούνται για τη διαχείριση τουριστικών επιχειρήσεων. Ο Ρολάνδης με αυτές τις δηλώσεις γίνεται προκλητικός γιατί στην πραγματικότητα είναι το κράτος που έχει συγκροτήσει και λειτουργήσει για τόσα χρόνια αυτά τα ξενοδοχεία, και τώρα με τις πιέσεις που δέχεται από τους ιδιώτες θέλει να τους τα ξεπουλήσει - στην ουσία να τους τα δωρίσει.

Η απάντηση που πρέπει να έρθει από τους εργαζόμενους δεν πρέπει να περιοριστεί στις ολιγόωρες στάσεις εργασίας. Πρέπει να κατέβουν σε απεργία διαρκείας και να την συνδέσουν με την απεργία των εργαζομένων στα ξενοδοχεία του Λόρδου στην Λάρνακα και των εργατών στο λιμάνι. Οι υπάλληλοι στα ξενοδοχεία του Λόρδου διαμαρτύρονται για την απόλυση 74 συναδέλφων τους μέσα από την προσπάθεια εκμίσθωσης εργασιών σε τρίτους.

Αυτό αποδεικνύει ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δεν είναι λύση και πως το ξεπούλημα στους μεγαλοκαρχαρίες θα έχει σαν συνέπεια την απόλυση πολλών εργαζομένων για να αυξάνουν τα κέρδη τους οι διάφοροι Λόρδοι και οι άλλοι επίδοξοι αγοραστές.

Μάριος Γεωργίου

Σήμερα το Φιλοξενία, και το Χίλτον. Αύριο ποιός εχει σειρά; Ο Ρολάνδης είναι αποφασισμένος να τα βγάλει όλα στο σφυρί

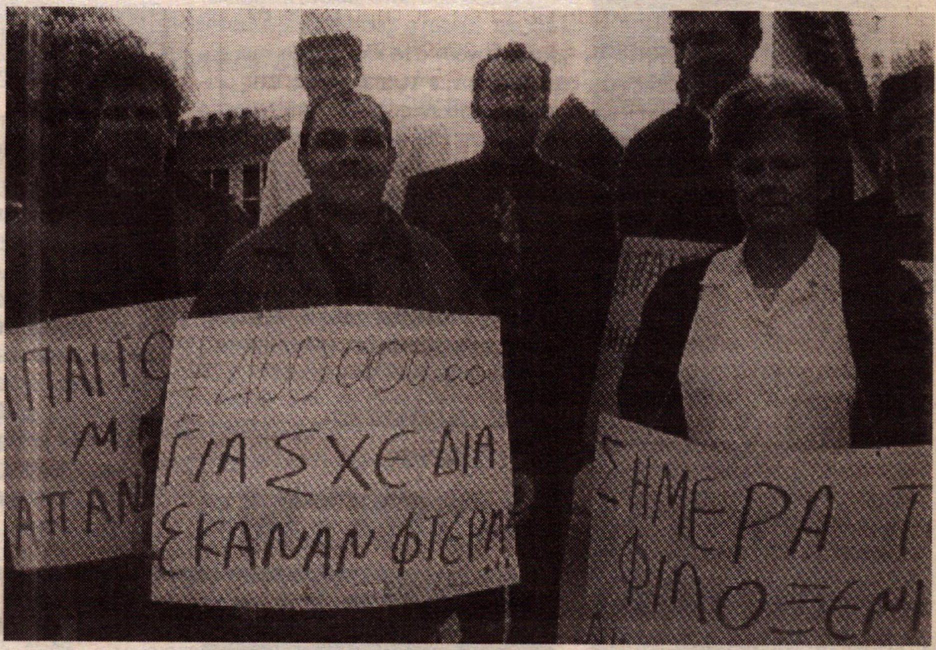

Αλυκές Λάρνακας

Κινητοποιήσεις για την προστασία τους

Την καθολική αντίδραση των κατοίκων της Λάρνακας έχει βρει η απόφαση της κυβέρνησης να εγκαταστήσει μονάδα αφαλάτωσης στο βιότοπο των Αλυκών που θα καλύπτει έκταση 5 χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι έχει κάνει περιβαλλοντική μελέτη αλλά ο Δήμαρχος Λάρνακας την κατηγορεί ότι είναι μια τυπική μελέτη για να δικαιολογήσει την επιλογή της περιοχής των Αλυκών.

Εκφράζοντας την διαμαρτυρία τους, οργανώσεις, συντεχνίες, οι αρχές της πόλης και πολύς κόσμος οργάνωσαν στις 10 Φλεβάρη εκδήλωση στην περιοχή των Αλυκών αποκόβοντας το δρόμο για μισή ώρα. Στην εκδήλωση συμμετείχαν και απεργοί απο το λιμάνι Λάρνακας και απο τα δύο ξενοδοχεία του Λόρδου. Η αντίδραση στην απόφαση της κυβέρνησης είναι σχεδόν καθολική και απόλυτα δικαιολογημένη αφού η περιοχή της Λάρνακας επιβαρύνεται ήδη με δύο σημαντικά έργα, το αεροδρόμιο και τα διυλιστήρια που δημιουργούν πολλά προβλήματα.

Η καταστροφή τώρα του βιότοπου των Αλυκών με την δημιουργία μονάδας αφαλάτωσης θα καταστρέψει ένα απο τους τελευταίους όμορφους χώρους που έχουν απομείνει στη περιοχή.

Η κυβέρνηση βέβαια πήρε αυτή την απόφαση γιατί μοιάζει να είναι η πιο φτηνή. Όμως δεν είναι σε αυτό το τομέα που χρειάζονται να γίνουν οικονομίες. Ας κόψει απο τα εκατομμύρια που δίνει στους βιομηχάνους και τους ξενοδόχους σε φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις και τα τεράστια ποσά που ξοδεύει για εξοπλισμούς. Η υγεία και η ποιότητα ζωής, των απλών ανθρώπων είναι πολύ πιο σημαντική απο αυτές τις προτεραιότητες της κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση, δια στόματος του Υπουργού Γεωργίας και Φυσικών Πόρων επιμένει στην απόφαση της. Γι' αυτό χρειάζεται να συνεχιστούν και να κλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις. Μόνο αυτή τη γλώσσα φαίνεται να καταλαβαίνει η κυβέρνηση

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ρατσισμός: Τι έιναι και πως παλεύεται

Ο ρατσισμός σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης και στην Αμερική βρίσκεται σε έξαρση τα τελευταία χρόνια. Απο τους πυρπολισμους ξενώνων μεταναστών, τις δολοφονίες μαύρων, ασιατών και αράβων, τα πογκρόμ Αλβανών στην Ελλάδα αλλά και τις φυλακίσεις, ξυλοδαρμούς και απελάσεις ξένων εργατών στη Ν. Κύπρο.

Δυστυχώς τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνα όταν στην ρατσιστική εκστρατεία πρωτοστατούν και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Με την αντιμετώπιση τους σπρώχνουν κόσμο στον ρατσισμό και όχι η παρουσία των ξένων. Οταν σε κλάδους, όπως τουριστική και οικοδομική βιομηχανία, που υπάρχει ψηλό ποσοστό ανεργίας "αγωνίζονται" καλώντας κινητοποιήσεις σε ξενοδοχεία ενάντια στην εργοδότηση "ξένων", αγωνίζονται και πετυχαίνουν τη ψήφιση νόμου απο τη βουλή που απαγορεύει την παραχώρηση νέων αδειών εργασίας σε "ξένους", όταν στέλλουν τα λαγωνικά της αστυνομίας να συλλάβουν "παράνομους", αυτό που κάνουν είναι να δακτυλοδείχνουν τους "ξένους" σαν την αιτία της ανεργίας των ντόπιων.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε επιβάλλεται να είμαστε ξεκάθαροι ότι αυτοί που οδηγούν στα κλεισίματα των εργοστασίων, στις απολύσεις, στις μειώσεις μισθών είναι οι καπιταλιστές στη φάση που το σύστημα τους δεν λειτουργεί πια ομαλά, όπως σήμερα.

Γι' αυτό το λόγο η πάλη ενάντια στο ρατσισμό αποτελεί σήμερα ένα απο τα κύρια καθήκοντα του εργατικού κινήματος σ' λες τις χώρες. Όπως αναλύει στο βιβλίο του ο Άλεξ Καλλίνικος, ο ρατσισμός δεν ειναι ούτε κατι φυσικό ούτε και αναπόφευκτο.

Ένα σύγχρονο φαινόμενο

Οι δουλοκτητικές κοινωνίες της κλασικής Ελλάδας και της Ρώμης δεν στηρίζονταν στο ρατσισμό για να δικαιώσουν τη μαζική χρήση σκλάβων ούτε αναπτύχθηκε καμία ιδεολογία στη βάση της βιολογικής κατωτερότητας.

Ειναι γεγονός ότι στις προκαπιταλιστικες κοινωνίες υπήρχε προκατάληψη απέναντι στους ξένους. Κι αυτό γιατί οι άνθρωποι τότε ζώντας σε μικρές αγροτικές κοινότητες, με ελάχιστες δυνατότητες επικοινωνίας και επαφής μεταξύ τους, τους διακατείχε άγνοια και καχυποψία απέναντι στους ξένους.

Ο ρατσισμός εμφανίστηκε με την ανάπτυξη του καπιταλισμού και ειδικά για να δικαιώσει το δουλεμπόριο απο τον 17ο αιώνα.

Εκατομμύρια Αφρικανοί σκλάβοι στις φυτείες της Αμερικής αποτέλεσαν την μεγαλύτερη πηγή πλούτου για τους ανερχόμενους καπιταλίστες. Ο μόνος τρόπος όμως για να δικαιωθεί η δουλεία και η κατάκτηση των λαών των αποικιών ήταν να εφευρεθεί ο μύθος της βιολογικής κατωτερότητας, ότι δηλαδή οι Αφρικανοί ήταν "απο τη φύση κατώτεροι" των Λεύκων.

Όμως ο ρατσισμός δεν στρέφεται μόνο ενάντια στους μαύρους, ούτε συνδέεται πάντα με το χρώμα του δέρματος. Ο σύγχρονος ρατσισμός στράφηκε απο τη βιολογία στην κουλτούρα, απο τη φυλή στην εθνικότητα και προβάλλει τις πολιτιστικές διάφορες αναμεσα σε "εθνικές" ομάδες σαν ανυπέρβλητο εμπόδιο για τη συμβίωση τους στην ίδια κοινωνία.

Για τους καπιταλίστες σήμερα οι ξένοι εργάτες αποτελούν μια έτοιμη και φτηνή εργατική τάξη. Όμως περισσότερο απ' αυτό η ύπαρξη "ξένων" και ντόπιων εργατών φέρνει τη διάσπαση της εργατικής τάξης προσφέροντας τη ψευδαίσθηση στους ντόπιους εργάτες ότι αποτελούν κομμάτι της κυρίαρχης εθνότητας. Κι' ακόμα, σε στιγμές κρίσης, ο ρατσισμός προσφέρει εξιλαστήρια θύματα μέσα στους ντόπιους εργάτες.

Ο ρατσισμός και η βία με την οποία ειναι συνδεδεμένος, ειναι ιδεολογικό παράγωγο του καπιταλισμού γι' αυτό και η τελειωτική εξάλειψη του μπορεί να επιτευχθεί με την ανατροπή του καπιταλισμού. Γι' αυτό οι σοσιαλιστές ειναι βαθιά αντιρατσιστές, όχι μόνο γιατί σιχαίνονται το ρατσισμό, αλλά γιατί ένα εργατικό κίνημα που δεν συγκρούεται με το ρατσισμό δεν ειναι ικανό ν' ανατρέψει τον καπιταλισμό.

Για όσους θέλουν να κατανοήσουν το φαινόμενο του ρατσισμού και να παλέψουν για την εξάλειψη του το βιβλίο αυτό ειναι απαραίτητο.

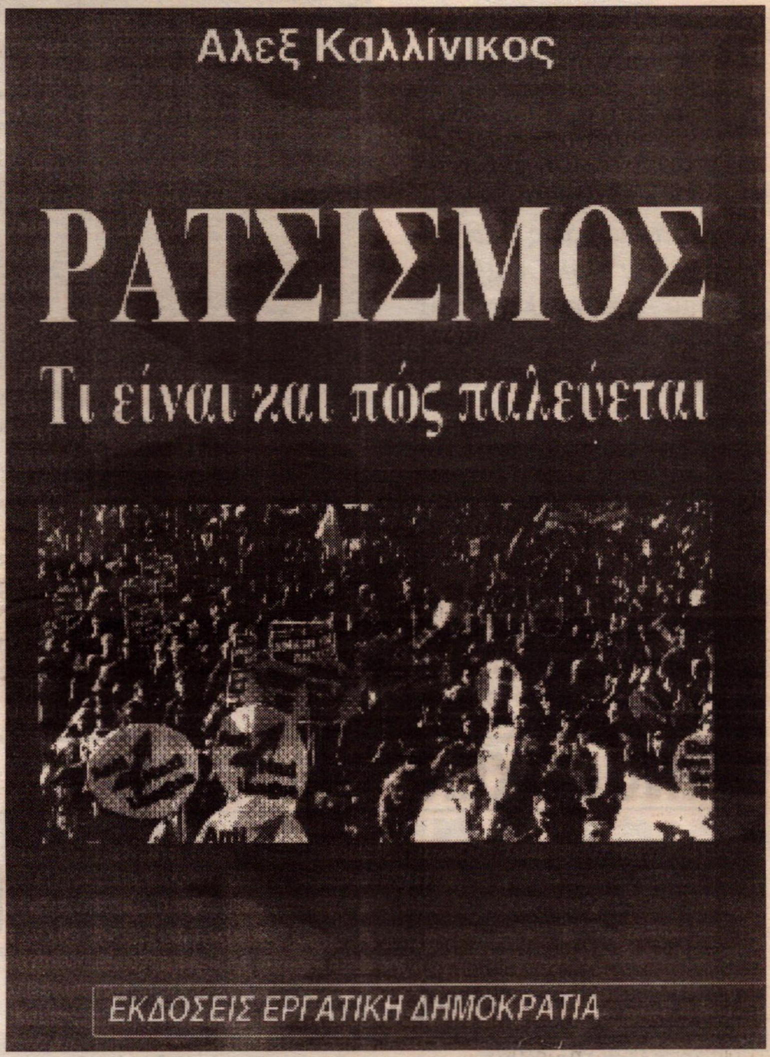

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 320 φύλλα. 6 στην απεργία στα ξενοδοχεία, 4 στο νοσοκομείο Λευκωσίας, 9 στο σφαγείο της Κοφίνου, 8 στο Πανεπιστήμιο, 13 στο νοσοκομείο Λεμεσού και την ΚΕΟ 99 στις πλατείες της Λευκωσίας και εξω απο υπεραγορές. Μαζέυτηκαν 106.40 λίρες σαν οικονομική ενισχυση στα πουλήματα.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

18/2:Ολομελιακή συνεδρία

24/2: ΙΡΑΝ: Η επανάσταση που ανέτρεψε το Σάχη

3/3: Απελευθέρωση των γυναικών και σοσιαλισμός

10/3: Αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

18/2: Ολομελειακή συνεδρία

23/2: Ο μαρξισμός του Τρότσκύ

2/3:Απελευθέρωση των γυναικών και σοσιαλισμός

9/3: ΙΡΑΝ: Η επανάσταση που ανέτρεψε το Σάχη

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

18/2: Ολομελειακή συνεδρία

24/2: Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα

3/3: : Αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις

10/3: Απελευθέρωση των γυναικών καισοσιαλισμός

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

18/2: Ολομελειακή συνεδρία

24/2: Βραζιλία: η νέα πηγή της κρίσης

3/3: ΙΡΑΝ: Η επανάσταση που ανέτρεψε το Σάχη

10/3: Απελευθέρωση των γυναικών και σοσιαλισμός

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

12/2: Πως θα νικήσουν οι απεργίες

19/2:Οι καταλήψεις στην Ελλάδα και ο ρόλος του

26/2: 75 χρόνια απο το θάνατο του Λένιν

5/3:Απελευθέρωση των γυναικών καισοσιαλισμός

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Fax - τηλ. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

20 Χρόνια απο την Ιρανική επανάσταση

Πριν από είκοσι χρόνια, στις 16 Γενάρη του 1979, ο Σάχης του Ιράν, ένας από πιο μισητούς δικτάτορες, το έσκαγε από τη χώρα αναζητώντας καταφύγιο στη Δύση. Η ανατροπή του μισοβαμένου του καθεστώτος ήλθε σαν αποτέλεσμα μιας εργατικής επανάστασης.

Η επανάσταση που ανέτρεψε τον Σάχη

Η Ιρανική Επανάσταση, έσπειρε τον τρόμο στους καπιταλιστές όλου του κόσμου, που είδαν το πιο πιστό τους καθεστώς στη Μέση Ανατολή να καταρρέει σαν χάρτινος πύργος. Εγινε έμπνευση για τους εργάτες σε Δύση κι Ανατολή, γιατί έστειλε το μήνυμα ότι ακόμα και τα πιο καταπιεστικά καθεστώτα δεν μπορούν να αντέξουν το σφυροκόπημα μιας εργατικής εξέγερσης.

Η επανάσταση στο Ιράν δεν κατόρθωσε να φτάσει στην τελική νίκη. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν η εγκαθίδρυση της δικτατορίας του Χομεϊνί και των ισλαμιστών. Γι' αυτό σήμερα, ελάχιστοι μέσα στην αριστερά την θεωρούν σαν "εργατική επανάσταση". Ομως, αυτό ακριβώς ήταν. Μια έφοδος των εργατών για ν' αλλάξουν την κοινωνία.

Τη δεκαετία του 1970, το καθεστώς του Σάχη Παχλεβί φαινόταν ακλόνητο. Είχε την υποστήριξη όλων των δυτικών κυβερνήσεων που χρειάζονταν μια ισχυρή δικτατορία, ένα μαντρόσκυλο για να προστατεύει τα συμφέροντα των πολυεθνικών του πετρελαίου στη Μέση Ανατολή. Το 1973, η πρωτεύουσα του Ιράν, Τεχεράνη, ήταν το επιτελείο της CIA σε όλη την περιοχή. Ο αριθμός των "στρατιωτικών συμβούλων" των ΗΠΑ έφτασε τις 24.000.

Η διαβόητη μυστική αστυνομία, η Σαβάκ, με τους 15.000 χαφιέδες της είχε επιβάλει καθεστώς τρομοκρατίας. Τα μόνα "συνδικάτα" που επιτρέπονταν ήταν αυτά που έστηνε η Σαβάκ, απαγορευόταν κάθε πολιτική δραστηριότητα. Οι Κούρδοι, οι Αζέροι και κάθε άλλη εθνική μειονότητα υπέφεραν κάτω από φρικτή καταπίεση.

Η οικονομική κρίση της δεκαετίας του '70 χτύπησε και το Ιράν. Το 1975, η βιομηχανική παραγωγή έπεσε κατακόρυφα και η ανεργία άγγιξε το 16%, ενώ οι τιμές των τροφίμων έφτασαν στα ύψη. Το καθεστώς προσπάθησε να αποφύγει την αγανάκτηση του κόσμου οργανώνοντας εθνικιστικές φιέστες για "τα 2000 χρόνια Περσικού Πολιτισμού" για τις οποίες ξόδευε δισεκατομμύρια δολάρια. Ομως το μόνο που κατάφερε ήταν να εξοργίσει το φτωχό πληθυσμό ακόμα περισσότερο.

Η πρώτη διαδήλωση ενάντια στο Σάχη έγινε στις παραγκουπόλεις της Τεχεράνης τον Ιούνη του 1977. Δέχτηκε την επίθεση της αστυνομίας που άφησε πίσω της εκατοντάδες νεκρούς. Ηταν ο σπινθήρας που άναψε τη φωτιά.

Το Νοέμβρη και το Δεκέμβρη οι φοιτητές βγήκαν στους δρόμους. Το Φλεβάρη του 1978, στην βιομηχανική πόλη της Ταυρίδας, την πρωτεύουσα του ιρανικού Αζερμπαϊτζάν, οι διαδηλωτές για πρώτη φορά τρέπουν την αστυνομία σε φυγή και καταλαμβάνουν τα τοπικά γραφεία της Σαβάκ, τα ανάκτορα του Σάχη, τις τράπεζες και τα πολυτελή ξενοδοχεία.

Απεργιακή καταιγίδα

Μέχρι το Σεπτέμβρη του 1978, οι διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς κυριαρχούνταν από φοιτητές, άνεργους και φτωχό κόσμο από τις παραγκουπόλεις. Αυτό που άλλαξε το σκηνικό ήταν η δυναμική είσοδος της τεράστιας εργατικής τάξης του Ιράν στην πάλη για την ανατροπή του Σάχη.

Στις 9 Σεπτέμβρη, 700 εργάτες στα διυλιστήρια της Τεχεράνης κατεβαίνουν σε απεργία ενάντια στην επιβολή στρατιωτικού νόμου και τις σφαγές της αστυνομίας και του στρατού. Μέσα σε 48 ώρες η απεργία εξαπλώνεται στα διυλιστήρια του Ισφαχάν, του Αμπαντάν, της Ταυρίδας και του Σιράζ. Στις 12 Σεπτέμβρη ξεκινούν απεργία οι εργαζόμενοι στις βασικές εφημερίδες της Τεχεράνης ζητώντας να σταματήσει η λογοκρισία. Την επόμενη μέρα ακολουθούν οι εργάτες στις τσιμεντοβιομηχανίες απαιτώντας αυξήσεις στους μισθούς, απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και άρση του στρατιωτικού νόμου.

Μπαίνοντας ο Οκτώβρης οι απεργίες έχουν παραλύσει όλη τη χώρα. Από τα μεγάλα εργοστάσια και τα ορυχεία χαλκού μέχρι τους οδηγούς των λεωφορείων, τους ταχυδρομικούς, τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία, τους εκπαιδευτικούς, τους τραπεζοϋπαλλήλους. Τα αιτήματα παντού είναι τα ίδια: αυξήσεις 100% στους μισθούς, απόλυση των διεφθαρμένων διευθυντών, άρση του στρατιωτικού νόμου, διάλυση της Σαβάκ, απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Οι εργαζόμενοι στα τελωνεία αποφάσισαν να επιτρέπουν την εισαγωγή μόνο φαρμάκων, παιδικών τροφών και χαρτιού. Οι σιδηροδρομικοί αρνήθηκαν να μεταφέρουν την αστυνομία και το στρατό. Οι εργαζόμενοι στις τηλεπικοινωνίες έκαναν σαμποτάζ σε κάθε προσπάθεια του καθεστώτος να κάνει προπαγάνδα ενάντια στους απεργούς μέσα από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο. Οι λιμενεργάτες και οι ναυτεργάτες αποφάσισαν ότι θα ξεφορτώνουν μόνο τρόφιμα, φάρμακα και "χαρτί για τις ανάγκες της πολιτικής δραστηριότητας".

Το μήνυμα για τους καπιταλιστές ήταν ξεκάθαρο. Η απεργιακή επιτροπή της μεγαλύτερης τράπεζας της Τεχεράνης αποκάλυψε ότι οι πλούσιοι έστελναν τα λεφτά τους στο εξωτερικό με ένα ρυθμό 50 εκατομμυρίων δολαρίων τη μέρα! Μετά από αυτό αποφάσισε ότι θα μπλοκάρει τη διαρροή των κεφαλαίων και κάλεσε και τους εργαζόμενους στις άλλες τράπεζες να κάνουν το ίδιο.

Πανικός

Ο πανικός κατέλαβε τον Σάχη. Επιχείρησε να κάνει κάποιες παραχωρήσεις υποσχόμενος ότι θα αφήσει ελεύθερους μερικούς πολιτικούς κρατούμενους. Το μόνο που πέτυχε ήταν να ανεβάσει την αυτοπεποίθηση των εργατών. Οι εργάτες των διυλιστηρίων έστειλαν ένα γράμμα στον Χομεϊνί, τον ηγέτη της ισλαμικής αντιπολίτευσης που ήταν εξόριστος στη Γαλλία, όπου δήλωναν ότι θα τον υποστηρίξουν στον κοινό αγώνα για την ανατροπή του Σάχη, αλλά του ζητούσαν να υποσχεθεί ότι "στη νέα κοινωνία θα υπάρχει έλεγχος των εργαζόμενων στη λειτουργία όλων των επιχειρήσεων".

Στις 16 Γενάρη του 1979, ο Σάχης το έσκασε από τη χώρα. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους πανηγυρίζοντας. "Σαχ ραφτ!" ("ο Σάχης έφυγε") ήταν η κραυγή που ακουγόταν παντού. Οι ιδιοκτήτες των ζαχαροπλαστείων πρόσφεραν γλυκά σε όλους. Οι στρατιώτες αγκάλιαζαν τους διαδηλωτές. Τα αγάλματα του Σάχη γίνονταν θρύψαλα. Την 1η Φλεβάρη, ο Χομεϊνί επέστρεψε από την εξορία.

Η άρχουσα τάξη και οι αμερικάνοι σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια τους να σώσουν την μοναρχία, επιχείρησαν να βάλουν πρωθυπουργό τον Μπαχτιάρ, έναν παλιό συντηρητικό πολιτικό. Το αποτέλεσμα ήταν να συνεχιστούν οι απεργίες και οι διαδηλώσεις με αίτημα την παραίτηση του Μπαχτιάρ. Στις 11 Φλεβάρη η εξέγερση κορυφώθηκε: οπλισμένοι εργάτες κατέλαβαν τα κτίρια της αστυνομίας και τη σχολή Ευελπίδων, παρά τα καλέσματα των ισλαμιστών ηγετών ότι "δεν έφτασε ακόμα η ώρα για ένοπλη σύγκρουση".

Σε αντίθεση με την εικόνα που προβάλλεται ότι οι ισλαμιστές είχαν από την αρχή τον έλεγχο της εξέγερσης, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Την άνοιξη του 1979 το Ιράν βρισκόταν στα χέρια των "Σόρας" - των Συμβουλίων - όπως εξελίχθηκαν να λέγονται οι απεργιακές επιτροπές.

Εργατικά συμβούλια

Εργοστασιακές "Σόρας", αγροτικές "Σόρας", φοιτητικές "Σόρας", στα μαγαζιά, στα γραφεία, στα σχολεία, στα ξενοδοχεία, παντού τα συμβούλια έπαιρναν πάνω τους τον συντονισμό του αγώνα και ταυτόχρονα έφτιαχναν επιτροπές για τα νέα καθήκοντα. Ενας εργάτης μας θυγατρικής εταιρείας της SHELL περιέγραφε την κατάσταση ως εξής:

«Η επανάσταση νίκησε επειδή οι εργάτες κατέβηκαν σε γενική απεργία. Ξεφορτωθήκαμε τον Σάχη, αλλά τώρα θέλουμε αυξήσεις και καλύτερη ζωή. Γι' αυτό πρέπει να δυναμώσουμε τις 'Σόρας'. Μόνο αυτές φοβούνται τα αφεντικά, που ξαφνικά από αιμορουφήχτρες γίνανε 'καλοί' μουσουλμάνοι».

Το ιδρυτικό συνέδριο της Πανεργατικής Ενωσης του Ιράν που γίνεται τη 1η Μάρτη, διακηρύσσει: «Εμείς οι εργάτες με τις απεργίες και τις καταλήψεις μας ανατρέψαμε τον Σάχη. Κάναμε την επανάσταση μας για να δημιουργήσουμε ένα Ιράν ελεύθερο από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Για να αντικαταστήσουμε τα πουλημένα συνδικάτα που έλεγχε η Σαβάκ με ανεξάρτητα συμβούλια εκλεγμένα από τους εργάτες κάθε χώρου δουλειάς».

Την Πρωτομαγιά του 1979 ενάμισι εκατομμύριο κόσμος πλημμυρίζει την Τεχεράνη. Τα συνθήματα είναι: "Κρατικοποίηση όλων των εργοστασίων", "Παιδεία κι όχι παιδική εργασία", "Δεν υπάρχει καλός καπιταλιστής στον κόσμο όλο", "Ζήτω τα γνήσια συνδικάτα και οι Σόρας", "Θάνατος στον ιμπεριαλισμό", "Ισος μισθός για άνδρες και γυναίκες", "Σήμερα είναι η Πρωτοχρονιά των εργατών". Μέσα σε αυτή τη λαοθάλασσα, οι απόπειρες των ισλαμιστών να δημιουργήσουν προβοκάτσιες απομονώθηκαν.

Παρόλο το μεγαλείο της, αυτή η εργατική επανάσταση χάθηκε. Η αιτία δεν βρίσκεται στην κατάσταση των ισλαμιστών, αυτή ακολούθησε αφού είχε υποχωρήσει το εργατικό κίνημα. Η αιτία βρίσκεται στην πολιτική των ηγεσιών της αριστεράς και κύρια του Κομμουνιστικού Κόμματος του Ιράν - του Τουντέχ - που στην πιο κρίσιμη στιγμή έβαλε φραγμούς στην επανάσταση.

Και το Τουντέχ, αλλά και οι Φενταγίν (μια άλλη αριστερή οργάνωση που είχε αναπτυχθεί σαν αντάρτικο κίνημα την εποχή της δικτατορίας του Σάχη) είχαν την αντίληψη ότι αυτή "η κατάσταση δεν ήταν ώριμη για να πάρουν οι εργάτες την εξουσία". Πίστευαν ότι η επανάσταση μπορούσε να είναι μόνο "δημοκρατική - αντιμπεριαλιστική" σύμφωνα με τη θεωρία των "σταδίων" που είχε επιβάλει ο Στάλιν στα Κομμουνιστικά Κόμματα από τη δεκαετία του '30.

Γιατί χάθηκε Το αποτέλεσμα μια τέτοιας ρεφορμιστικής πολιτικής ήταν να υποστηρίξουν τους πρώτους πολύ κρίσιμους μήνες της επανάστασης το καθεστώς του Χομεϊνί επειδή ήταν "αντιμπεριαλιστικό". Ζήτησαν από τους εργάτες να σταματήσουν τις απεργίες και να περιμένουν αργότερα για να διεκδικήσουν τα δικά τους ταξικά αιτήματα. Στην διαδήλωση της Πρωτομαγιάς αρνήθηκαν να απαντήσουν μαχητικά στις προβοκάτσιες των Ισλαμιστών, όπως τους το ζητούσαν οι διαδηλωτές. Εφτασαν μέχρι να αποκρύψουν από το προγράμματά τους το αίτημα της αναγνώρισης του δικαιώματος των Κούρδων και των Αζέρων για αυτοδιάθεση, για να μην τα χαλάσουν με τον Χομεϊνί.

Ετσι όλο αυτό το γιγαντιαίο εργατικό κίνημα έμεινε χωρίς επαναστατική ηγεσία που να το οδηγήσει στην κατάληψη της εξουσίας. Το ισλαμικό καθεστώς, ακολουθώντας ένα μίγμα ριζοσπαστικής αντιιμπεριαλιστικής πολιτικής ενάντια στις ΗΠΑ και σκληρών μέτρων καταστολής ενάντια στις Σόρας, μπόρεσε να επιβληθεί, αν και όχι τόσο εύκολα, το φθινόπωρο του 1979. Η έλλειψη μιας ηγεσίας που να συνδέει όλα τα κομμάτια του κινήματος σε μια κοινή επαναστατική προοπτική έφερε την απογοήτευση και την διάσπαση. Οι άνεργοι και οι φτωχοί των παραγκουπόλεων έγιναν η πηγή στρατολόγησης των ισλαμιστών, ενώ οι ηγεσίες των Κούρδων αναζήτησαν συμμάχους στο γειτονικό καθεστώς του Ιράκ. Οι "Σόρας" αδρανοποιήθηκαν, ενώ όπου υπήρξε αντίσταση το καθεστώς τις διέλυσε με τη βία.

Αφού διέλυσε τις "Σόρας", ο Χομεϊνί στράφηκε ενάντια και στις αριστερές οργανώσεις που του είχαν προσφέρει τη στήριξή τους. Και το Τουντέχ και οι Φενταγίν κηρύχθηκαν παράνομες και χιλιάδες αγωνιστές βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν. Οταν τον Σεπτέμβρη του 1980, ο Σαντάμ Χουσεΐν κήρυξε τον πόλεμο στο Ιράν με την προτροπή των ιμπεριαλιστών, η Ιρανική Επανάσταση είχε πια ηττηθεί.

Σήμερα, η άρχουσα τάξη του Ιράν πιεσμένη από την οικονομική κρίση έχει προχωρήσει σε μεγάλα ανοίγματα στη Δύση. Αυτά τα ανοίγματα είναι υποχρεωμένα να τα συνοδεύει με μια χαλάρωση της καταστολής κι αυτό έχει αφήσει περιθώρια για την αναβίωση του εργατικού κινήματος. Τα τελευταία τρία χρόνια έχουν ξεσπάσει μια σειρά από απεργίες για αυξήσεις και φοιτητικές διαδηλώσεις που ζητούν μεγαλύτερη ελευθερία στα πανεπιστήμια.

Είναι η καλύτερη ευκαιρία για τους εργάτες στο Ιράν να πιάσουν ξανά το νήμα του 1979 και αυτή τη φορά να τραβήξουν το αγώνα τους μέχρι τη νίκη: την σοσιαλιστική επανάσταση που τόσο άδικα χάθηκε πριν είκοσι χρόνια εξαιτίας της ρεφορμιστικής πολιτικής της σταλινικής ηγεσίας τους.

εργατική δημοκρατία

Κοσυφοπέδιο: Οι επεμβάσεις του ΝΑΤΟ δεν φέρνουν ειρήνη

Νίκη στην απεργία των ξενοδοχοϋπαλλήλων

Σε απεργία διαρκείας αναγκάστηκαν να κατέβουν οι 180 περίπου εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία «Golden Bay» και «Lordos Beach» μετά την απόφαση του εργοδότη τους, να απολύσει 74 από αυτούς.

Λίγους μήνες μετά την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης στα ξενοδοχεία, μιας σύμβασης που έκανε αρκετές παραχωρήσεις στους ξενοδόχους, ο γνωστός «προοδευτικός» επιχειρηματίας Ντίνος Λόρδος, χωρίς κανένα δισταγμό παραβιάζει την σύμβαση πετώντας στο δρόμο 74 εργαζόμενους.

Η περίοδος που διάλεξε ο Λόρδος για να κάνει την επίθεση του δεν είναι καθόλου τυχαία. Περίμενε ότι τώρα την χειμερινή περίοδο, που η κίνηση στα ξενοδοχεία είναι μειωμένη, θα μπορούσε να παίξει με τις ανάγκες και τις δυσκολίες των εργαζομένων και να κάμψει πιο εύκολα την αντίσταση τους.

Προσπάθησε ακόμη να τους διασπάσει, είτε καλοπιάνοντας, είτε εξαγοράζοντας είτε φοβερίζοντας. Όπως χαρακτηριστικά μας ανάφερε ένας απεργός που δουλεύει στο Λόρδο για 13 χρόνια, του υποσχέθηκε ότι αν δεν κατέβει στην απεργία θα τον ξαναπροσλάβει μετά απο έξη μήνες δίχως να χάσει τα δικαιώματα του. Λογάριαζε όμως λάθος.

Η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στήριξε την απεργία ενάντια στην απόλυση των 74 συναδέλφων τους. Ελάχιστοι δελεάστηκαν από τα κόλπα του Λόρδου για να προδώσουν την απεργία. Ούτε οι προσπάθειες να μπάσει μέσα απεργοσπάστες, ούτε το ότι χρησιμοποιά το ξενοδοχείο «Sandy Beach», όπως μας είπαν οι απεργοί, που βρίσκεται ανάμεσα στα δύο δικά του ξενοδοχεία και ανήκει σε συγγενικό του πρόσωπο, για να περνά μέσα από εκεί τις προμήθειες για τα ξενοδοχεία του, ούτε ή βροχή και το κρύο, ούτε και τα δικαστικά εντάλματα λύγισαν την θέληση των απεργών να νικήσουν.

Μάχη όλων των εργαζομένων

Ο Λόρδος θέλει να αυξήσει τα κέρδη του με τις απολύσεις. Όπως πολύ σωστά έγραφε ένα από τα πλακάτ των απεργών «ζούμε εμείς φτωχοί για να ζουν εκείνοι πλούσιοι». Απολύει βασικά τους εργαζόμενους που δουλεύουν στα τμήματα, καθαρισμού, τροφοδοσίας, συντήρησης και θέλει να δώσει αυτές τις δουλείες σε εργολάβους με το καπάλι, γιατί θα του έρχεται πιο φτηνά. Εργολάβους που θα δουλεύουν με ασυνδικάλιστους υπαλλήλους που θα τους πληρώνουν με την ώρα, δίχως ταμεία προνοίας, δίχως ασφάλεια, δίχως συντάξεις.

Έτσι είναι που θέλει ο κύριος Λόρδος και οι όμοιοι του να πλουτίσουν, ξεζουμίζοντας τους εργαζομένους. Κάθε χρόνο οι ξενοδόχοι κλαινε και οδύρονται για την μείωση του τουρισμού, για την πληρότητα των ξενοδοχείων τους και κάθε χρόνο βγάζουν περισσότερα κέρδη από ότι τον προηγούμενο.

Κάποια κανάλια και εφημερίδες αλλά και η κυβέρνηση προσπαθούν να δώσουν την εντύπωση ότι πρόκειται για μια μεμονωμένη εργατική διαφορά στα συγκεκριμένα ξενοδοχεία που μέσα από το διάλογο των εμπλεκομένων μπορεί να ξεπεραστεί. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική. Η κίνηση του Λόρδου δεν είναι καθόλου τυχαία. Δεν είναι ακόμα τυχαίο που έχει την πλήρη υποστήριξη και συμπαράσταση των συνδέσμων των εργοδοτών ΚΕΒΕ, ΟΕΒ και των συνδέσμων ξενοδόχων ΣΤΕΚ και ΠΑΣΥΞΕ.

Αυτή την στιγμή ο Λόρδος έχει αναλάβει να λειτουργήσει σαν πιλότος για την τάξη του. Αν πετύχει να περάσει τις απολύσεις και να φέρει τις υπεργολαβίες και τα προσωπικά συμβόλαια αντί των συλλογικών συμβάσεων ανοίγει τον δρόμο και για τους υπόλοιπους. Είδη αρκετοί βιομήχανοι και ξενοδόχοι γυροφέρνουν αυτό το ζήτημα εδώ και καιρό.

Γι' αυτό το λόγο πολύ σωστά οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ δηλώνουν ότι οι απεργίες στα ξενοδοχεία του Λόρδου είναι υπόθεση ολόκληρης της εργατικής τάξης και προγραμματίζουν κλιμάκωση της απεργίας σε όλα τα ξενοδοχεία. Χρειάζεται όμως να προχωρήσουν στα έργα και να μην μείνουν στα λόγια και τις διακηρύξεις.

Κλιμάκωση μέχρι την νίκη

Ένα πρώτο μέτρο που πρέπει να συνεχίσει και να κλιμακωθεί είναι αυτό που είδη ξεκίνησε να γίνετε, της περιφρούρησης της απεργίας. Αποκλεισμός των υπό απεργία ξενοδοχείων. Κανένας απεργοσπάστης, κανένα αυτοκίνητο τροφοδοσίας δεν πρέπει να περνά. Οι ευαισθησίες του Λόρδου που προσπάθησε να περάσει μέσα από τα κανάλια και τις εφημερίδες, για το δικαίωμα τάχατες αυτών που θέλουν να δουλέψουν είναι κοροϊδία. Με πιο δικαίωμα πετά 74 εργαζόμενους στο δρόμο; Γιατί έτσι του κάπνισε να κάνει; Ο Λόρδος που τάχα δεν έχει λεφτά να πληρώσει του εργαζόμενους, έχει λεφτά να πληρώνει δεκάδες ιδιωτικούς αστυνομικούς για να εκφοβίζουν τους απεργούς, πέραν απο την προστασία που παρέχει η αστυνομία στα ξενοδοχεία του.

Ένα δεύτερο μέτρο είναι να κατεβάσουν σε απεργία και το «Sandy Beach». Έχουν κάθε δικαίωμα και λόγο να το κάνουν γιατί ο Λόρδος το χρησιμοποιά απεργοσπαστικά. Έτσι θα πετύχουν ένα δυνατό χτύπημα στο Λόρδο.

Απο μόνα τους όμως αυτά δεν είναι αρκετά. Χρειάζεται να προχωρήσουν άμεσα σ' αυτό που εξάγγειλαν, στην επέκταση της απεργίας σ' όλα τα ξενοδοχεία. Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι δεν θα πρέπει να περιμένουν πότε θα εφαρμόσει αυτό το μέτρο η ηγεσία των συντεχνιών. Μπορούν και πρέπει να το οργανώσουν οι ίδιοι απο τα κάτω. Όπως ανάφερε ένας απεργός οι τοπικές επιτροπές στους χώρους δουλείας έχουν να παίξουν ένα σημαντικό ρόλο σ' αυτό. Οι απεργοί μπορούν σε συνεννόηση με τις τοπικές επιτροπές να οργανώσουν επισκέψεις σε άλλα ξενοδοχεία και χώρους δουλείας, να μιλήσουν στους εργαζόμενους και να ζητούν την συμπαράσταση τους. Οι τοπικές επιτροπές μπορούν να οργανώσουν το μάζεμα λεφτών για το ταμείο των απεργών και επισκέψεις στο χώρο της απεργίας.

Ακόμη μια μαζική εκδήλωση έξω από τα ξενοδοχεία που απεργούν, ένα συλλαλητήριο συμπαράστασης, μια συναυλία είναι ότι καλύτερο σαν αρχή για την κλιμάκωση της απεργίας.

Έτσι είναι που θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την νίκη της απεργίας. Όσο πιο δυνατά και μαζικά είναι τα μετρά τόσο πιο γρήγορα θα κάνουν το Λόρδο να πάρει πίσω τις απολύσεις. Όσο πιο αδύναμα και ασυντόνιστα είναι θα τραβούν σε χρόνο και αυτό θα ρίχνει το ηθικό των απεργών.

Αυτή η απεργία μπορεί και πρέπει να νικήσει για το καλό των απεργών αλλά κι' ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Πέτρος Μιχαήλ

Η μαζική σφαγή στο Ρατσάκ του Κοσσυφοπεδίου προκάλεσε τρόμο σ' ολόκληρο τον κόσμο. Σαράντα πέντε άνθρωποι, άντρες, γυναίκες, νέοι, γέροι και μωρά, δολοφονημένοι εν ψυχρώ απο τον σερβικό στρατό.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις αντέδρασαν παίζοντας τον ρόλο του "σωτήρα" για άλλη μια φορά. Στις 20 του Γενάρη το ΝΑΤΟ αποφάσισε να στείλει πολεμικά πλοία στην Αδριατική και με τελεσίγραφο φοβέρισε τον Μιλόσεβιτς με στρατιωτική δράση.

Ωστόσο, και τον περασμένο Οκτώβρη με την απειλή των βομβαρδισμών έφεραν τον Μιλόσεβιτς στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων όπου συμφωνήθηκαν μια σειρά μέτρα που θα ανακούφιζαν υποτίθεται τους Κοσσοβάρους: αποχώρηση των σερβικών δυνάμεων, στήριξη των προσφύγνων, εγκατάσταση διεθνών επιθεωρητών, μεγαλύτερη αυτονομία για το Κοσσυφοπέδιο. Ολα αυτά όμως έμειναν στα χαρτιά με τραγική επισφράγιση της σφαγής στο Ρατσάκ.

Είναι άραγε τυχαίο αυτό; Μπορούν οι Κοσσοβάριοι να ελπίζουν στις μεγάλες δυνάμεις και στις καινούργιες συνομιλίες που αρχίζουν;

Γιατί, παρόλες τις απειλές προς τον Μιλόσεβιτς οι μεγάλες δυνάμεις συμφωνούν απόλυτα μαζί του στο ποιό σημαντικό για τους Κοσσοβάρους σημείο: ότι το Κοσσυφοπέδιο είναι επαρχία της Σέρβίας κι αυτό δεν πρόκειται ν' αλλάξει με το τίποτα. Το ότι κατοικείται απο 90% απο αλβανούς που θέλουν ανεξαρτησία δεν έχει σημασία ούτε για τις μεγάλες δυνάμεις ούτε για τον Σημίτη.

Το ΝΑΤΟ και ο ΟΗΕ απο την άλλη, δεν ενδιαφέρονται για τις ζωές των απλών ανθρώπων ούτε για την απονομή δικαιοσύνης. Αυτό που πρωταρχικά τους νοιάζει είναι τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων και σήμερα αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να μην εξαπλωθεί η αναταραχή έξω απο τα σύνορα της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Πάνω απο ένα χρόνο κάναν τα στραβά μάτια δίνοντας την ευκαιρία στον Μιλόσεβιτς να ισοπεδώνει τα χωριά των αλβανόφωνων πνίγοντας στο αίμα την εξέγερση των Κοσσοβάρων, και μόνον όταν πίστεψαν πως ο Μιλόσεβιτς είχε φέρει σε πέρας το έργο του, τον απείλησαν.

Το Κόσσοβο ήταν πάντα η πιό φτωχή και εξαθλιωμένη επαρχία της Γιουγκοσλαβίας. Οι λιγοστές προσπάθειες που είχαν γίνει για να ενσωματωθούν οι αλβανόφωνοι έπεφταν στο κενό γιατί την ζωντανή απόδειξη των διακρίσεων την κουβαλούσαν καθημερινά μαζί τους: την ανελέητη φτώχεια.

Οι φυσικοί σύμμαχοι των Κοσσοβάρων είναι οι εργαζόμενοι που πριν δύο χρόνια διαδήλωναν στους δρόμους τους Βελιγραδίου ενάντια στον Μιλόσεβιτς και όχι οι ψευτοσωτήρες και "ειρηνοποιοί" του ΝΑΤΟ ή του ΟΗΕ.

Τζένη Αλβανού